

Sygn. akt III K 202/22

7. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2024 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w składzie:

Sędzia Zbigniew Muszyński

Ławnicy: Aleksandra Tunikowska, Justyna Seweryn

Protokolant: Małgorzata Foj-Gołaszewska

Bez udziału Prokuratora - nie stawił się, zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu w dniach: 10 października 2022r., 8 listopada 2022r., 9 stycznia 2023r., 8 marca 2023r., 17 maja 2023r., 5 lipca 2023r., 18 września 2023r., 13 listopada 2023r., 7 grudnia 2023r., 18 grudnia 2023r., 4 stycznia 2024r., 18 stycznia 2024r.

sprawy:

1. E. K. (1) (poprzednio S.), PESEL (...), córki W. i H. z domu M., urodzonej (...) w L.,

oskarżonej o to, że:

I. w okresie od dnia 1 października 2015r. do dnia 25 lutego 2016r. we W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z R. B. i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła P. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200.080zł, w ten sposób, że podrobiła dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksla in blanco opatrzony datą 1 października 2015r. poprzez nakreślenie na nim podpisu swojego męża P. S., który to weksel został następnie na polecenie R. B. puszczoney w obieg poprzez wniesienie na jego podstawie pozwu o zapłatę w Sądzie Okręgowym we W., czym wprowadziła wskazany Sąd w błąd co do faktycznego istnienia zobowiązania oraz co do autentyczności puszczonego w obieg weksla, co skutkowało wydaniem w dniu 25 lutego 2016r. nakazu zapłaty przez ten Sąd na kwotę 200.080zł w sprawie o sygn. akt (...), czym działano na szkodę P. S.,

tj. o czyn z art. 310§1 kk i art. 310§2 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

2. R. B., PESEL (...), syna P. i D. z domu M., urodzonego w dniu (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

II. w okresie od dnia 1 października 2015r. do dnia 25 lutego 2016r. we W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z E. S. i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła P. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200.080zł, w ten sposób, że E. S. podrobiła dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksla in blanco opatrzony datą 1 października 2015r. poprzez nakreślenie na nim podpisu swojego męża P. S., który to weksel został następnie na polecenie R. B. puszczoney w obieg poprzez wniesienie na jego podstawie pozwu o zapłatę w Sądzie Okręgowym we W., czym wprowadził wskazany Sąd w błąd co do faktycznego istnienia zobowiązania oraz co do autentyczności puszczonego w obieg weksla, co skutkowało wydaniem w dniu 25 lutego 2016r. nakazu zapłaty przez ten Sąd na kwotę 200.080zł w sprawie o sygn. akt (...), czym działano na szkodę P. S.,

tj. o czyn z art. 310§1 kk i art. 310§2 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

3. D. L., PESEL (...), syna A. i M. z domu B., urodzonego w dniu (...) we W.,

oskarżonego o to, że:

III. w okresie od bliżej nieustalonej daty do dnia 8 stycznia 2016r. we W., działając w zamiarze bezpośrednim, aby E. S. i R. B. dokonali przestępstwa oszustwa na szkodę P. S. poprzez podrobienie na dokumencie weksla in blanco podpisu P. S. przez E. S., a następnie na polecenie R. B. puszczenie weksla w obieg poprzez wniesienie na jego podstawie pozwu o zapłatę w Sądzie Okręgowym we W., czym wprowadzono wskazany Sąd w błąd co do faktycznego istnienia zobowiązania oraz co do autentyczności puszczonego w obieg weksla, co skutkowało wydaniem w dniu 25 lutego 2016r. nakazu zapłaty przez ten Sąd na kwotę 200.080zł w sprawie o sygn. akt (...), ułatwił E. S. i R. B. popełnienie tego czynu poprzez przekazanie dokumentu weksla in blanco, czym działano na szkodę P. S.,

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 310§1 kk i art. 310§2 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

I. uznaje oskarżoną **E. K. (1)** za winną popełnienia czynu polegającego na tym, że w bliżej nieokreślonym dniu, w drugiej połowie 2015r. we W., działając na polecenie R. B. podrobiła dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksla in blanco poprzez nakreślenie na nim podpisu swojego męża P. S., który to weksel puściła następnie w obieg, przekazując go R. B., czym działała na szkodę P. S., tj. czynu z art. 310 § 1 k.k. i art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza jej karę **roku i 8 (ośmiu)** miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **R. B.** za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie pomiędzy bliżej nieokreślonym dniem drugiej połowy 2015r. a dniem 25 lutego 2016r. we W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 200.080zł, w ten sposób, że kierując wykonaniem czynu zabronionego polecił E. K. (1) (poprzednio S.) podrobienie dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksla in blanco poprzez nakreślenie na nim podpisu swojego męża P. S., który to weksel wypełniony następnie przez D. L. i indosowany na rzecz Kancelarii (...) Spółka z o.o. we W., puścił w obieg poprzez wniesienie na jego podstawie pozwu o zapłatę w Sądzie Okręgowym we W., czym wprowadził wskazany Sąd w błąd co do faktycznego istnienia zobowiązania oraz co do autentyczności puszczonego w obieg weksla, co skutkowało wydaniem w dniu 25 lutego 2016r. nakazu zapłaty przez ten Sąd na kwotę 200.080zł w sprawie o sygn. akt (...), czym działał na szkodę P. S., tj. czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. i art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją kodeksu karnego z dnia 15 listopada 2018r.) i za to na podstawie art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę **3 (trzech) lat i 6 (sześciu)** miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę w liczbie 400 (czterystu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 200 (dwieście) złotych;

III. uznaje oskarżonego **D. L.** za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że, w okresie pomiędzy 1 października 2015r. a dniem 8 stycznia 2016r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wypełnił blankiet weksla in blanco opatrzony cudzym podpisem, niezgodnie z wolą P. S., wobec którego nie istniało zobowiązanie, a następnie wypełniony tak weksel indosował na rzecz Kancelarii (...) Spółka z o.o. we W., działając w zamiarze bezpośrednim, aby R. B. dokonał przestępstwa oszustwa na szkodę P. S., przez puszczenie weksla w obieg poprzez wniesienie na jego podstawie pozwu o zapłatę w Sądzie Okręgowym we W., czym wprowadzono wskazany Sąd w błąd co do faktycznego istnienia zobowiązania, co skutkowało wydaniem w dniu 25 lutego 2016r. nakazu zapłaty

przez ten Sąd na kwotę 200.080zł w sprawie o sygn. akt (...), ułatwił R. B. popełnienie tego czynu, czym działał na szkodę P. S., tj. czynu z art. 270 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę w liczbie 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę po 200 (dwieście) złotych;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu **D. L.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres 2 (dwóch) lat próby;

V. na podstawie art. 72 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **D. L.** do informowania Sądu o przebiegu okresu próby;

VI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu **D. L.** dowody w postaci faktur znajdujących się na k. 781b – 782;

VII. zasądza od oskarżonych R. B. i D. L. na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania na nich przypadających oraz wymierza im opłaty:

- R. B. 16.400 zł,
- D. L. 10.180 zł;

VIII. zwalnia oskarżoną E. K. (1) od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty w sprawie.

Aleksandra Tunikowska Zbigniew Muszyński Justyna Seweryn

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 202/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	E. K. (1) (poprzednio S.)	czyn przypisany w pkt. I. części dyspozytywnej wyroku	
1.1.2.	R. B.	czyn przypisany w pkt II. części dyspozytywnej wyroku	
1.1.3.	D. L.	czyn przypisany w pkt III. części dyspozytywnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>E. S. (aktualnie K.) od 2010 r. prowadziła jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą P(...) P.” i w latach 2011 - 2014 w ramach świadczonych usług współpracowała z firmą P.H. L. A. L.” od której kupowała elementy armatury.</p> <p>Odbiorem zamawianych towarów zajmował się ówczesny mąż oskarżonej – P. S. i rzeczywiście jako jedyny pośredniczył</p>	częściowe wyjaśnienia E. K. (1)	k. 183-192, 1085-1086, 1235-1236, 1392-1394v	

<p>w kontaktach pomiędzy P.H.U. (...) a P.H. (...).</p> <p>Firma (...) w czasie współpracy nabyła od P.H. (...) towary na łączną kwotę 80 064,78 zł, na którą kolejno latami składała się łącznie (rozchód brutto):</p> <ul style="list-style-type: none"> - w roku 2011 – kwota 16 817,35 zł; - w roku 2012 – kwota 17 677,65 zł; - w roku 2013 – kwota 5 195,55 zł; - w roku 2014 – kwota 40 374,23 zł. <p>Część faktur z 2014r. w łącznej kwocie 21.562,05 zł nie została opłacona.</p>			
częściowe wyjaśnienia D. L.	k. 588-597, 705-708, 961, 1236,		
częściowe zeznania świadka – A. L.	k. 712-717, 971-973, 1250-1251		
zeznania świadka – A. R.	k. 973v-974		
zeznania świadka – J. K. (1)	k. 1032v-1034, 1259-1260		
faktury P.H. (...) wystawione na rzecz P.H.U. (...)	k. 109 - 118		
dokumentacja księgowa P.H.U. (...)	k. 168 - 173		
W dniu 31 maja 2012r. E. S. wraz z małżonkiem zawarła	wyjaśnienia oskarżonej E. K. (1)	k. 183-192, 1235-1236,	

<p>umowę preferencyjnego kredytu na cele mieszkaniowe nr (...). Kredyt w całości został przeznaczony na sfinansowanie zakupu domu jednorodzinnego położonego przy ul. (...) we W. o wartości kosztorysowej inwestycji 560.000 zł. Celem zabezpieczenia spłaty kredytu na w/w nieruchomości ustanowiono hipotekę do kwoty 787.500 zł.</p> <p>W dniu 31 marca 2016r. Bank (...) S.A. wypowiedział umowę kredytu nr (...) oraz podjął w tym zakresie działania windykacyjne.</p>			
<p>zeznania świadek J. P.</p>	<p>k. 177-178, 460-461</p>		
<p>dokumentacja kredytowa</p>	<p>k. 88-103</p>		
<p>(...) S.A.</p>	<p>k. 645-647</p>		
<p>W 2014 r. działalność P.H. (...) została przekształcona w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...). Prezesem tejże spółki został syn A. D. L.. Od czasu przekształcenia P.H. (...) w w/w spółkę – ani E. S. ani też P. S. nie nabywali od (...) sp. z o.o. elementów armatury lub elementów budowlanych.</p> <p>W dniu 20 grudnia 2014 r. A. L. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) L. zbył na rzecz (...) sp. z o.o.</p>	<p>częściowe wyjaśnienia E. K. (1)</p>	<p>k. 183-192, 953-954, 1085-1086, 1235-1236, 1392-1394v</p>	

przysługującą mu wobec P.H.U. (...) wierzytelność w postaci niezapłaconych faktur VAT opiewających na łączną kwotę w wysokości 21.562,05 zł.

W dniu 9 stycznia 2015r. wieloletni partner firmy (...) w zakresie windykacji (...) sp. z o.o. sp. k. działając w imieniu (...) sp. z o.o. wystosowała do P.H.U. (...) ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty całości należności w kwocie 25.880,59 zł (tj. wierzytelności głównej w kwocie 21.562,05zł wraz z odsetkami). Postępowanie windykacyjne w tym przedmiocie prowadził pracownik Kancelarii (...).

W dniu 28 stycznia 2015r. E. S. potwierdziła istnienie powyższej wierzytelności oraz zobowiązała się ją uregulować wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

W dniu 2 lutego 2015r. E. S. sprzedała pełnomocnikowi spółki (...) tj. Kancelarii (...) - reprezentowanej przez B. B. (2), samochód osobowy marki M. (...) o nr rej: (...) za ustaloną cenę w wysokości 19.000 zł. Kwota ta, za

uprzednią akceptacją wierzyciela została zaliczona na

poczet w/w zobowiązania. Pozostałą część zadłużenia w kwocie 4.743,66 zł oskarżona uregulowała w 5

ratach, przy czym ostatnia przypadła na dzień 20 lipca 2015r.

Z uwagi na narastające problemy finansowe i trudności ze spłatą kredytu – E. S. planowała również sprzedać należący do niej i jej męża dom przy ul. (...) we W..

W toku dokonywania w siedzibie Kancelarii (...) sp. z o.o. sp. k. przy ul. (...), ustaleń obejmujących spłatę powstałego wobec P.H. L. zadłużenia E. S. poznała R. B. do którego następnie w przeciągu kilku miesięcy mocno się zbliżyła i od ok. połowy 2015r. pozostawała z nim w związku nieformalnym. W czasie jego trwania oskarżona darzyła R. B. dużym zaufaniem i zwierzała się mu z posiadanych problemów, w tym obejmujących jej sytuację majątkową oraz sytuację z ówczesnym mężem. W trakcie trwania związku (...) nadto obdarowywał E. S. prezentami oraz wynajął jej mieszkanie, za które uiszczał czynsz.

W dniu 4 czerwca 2015 r. E. S. zawiesiła działalność firmy (...) i w dalszej kolejności, początkowo w formie stażu, podjęła pracę u R. B. w Kancelarii (...) sp. z o.o. sp. k.

W dniu 28 września 2015r. oskarżona została pobita przez cierpiącego na schizofrenię paranoidalną

P. S.. Od 2 października 2015r. do dnia 13 kwietnia 2016r. prowadzona była procedura „niebieskiej karty”.

E. S. mając w dalszym ciągu w planach sprzedaż należącego do niej i jej ówczesnego męża domu i licząc w tym zakresie na pomoc ze strony R. B., w bliżej nieokreślonym dniu drugiej połowy 2015r. we W., działając na polecenie R. B. podrobiła dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksla in blanco poprzez nakreślenie na nim w sposób swobodny, podpisu swojego męża P. S., który to weksel opatrzyła również swoim podpisem i puściła go następnie w obieg, przekazując go R. B..

R. B. po uzyskaniu od E. S. tak podpisanego weksla przekazał go do (...) sp. z o.o., gdzie w dalszej kolejności w okresie pomiędzy 1 października 2015r. a dniem 8 stycznia 2016r - D. L. mając wiedzę o braku zobowiązania P. S. wobec (...) sp. z o.o. i nie mając świadomości, że podpis P. S. został podrobiony wypełnił dostarczony przez R. B. blankiet weksla in blanco na kwotę 200.080 zł na rzecz (...) sp. z o.o. i tak wypełniony weksel w dniu 8 stycznia 2016r. indosował na rzecz

<p>Kancelarii (...) sp. z o.o. sp. k.</p> <p>W dniu 9 lutego 2016r. Kancelaria (...) sp. z o.o. sp. k. złożyła do Sądu Okręgowego we W. Wydział I Cywilny pozew o zapłatę w postępowaniu nakazowym z weksła przeciwko P. S. oraz E. S..</p> <p>W dniu 25 lutego 2016r. Sąd Okręgowy we W. w postępowaniu nakazowym o sygn. akt (...) wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanym solidarnie zapłacić kwotę 200.080,00 zł na rzecz Kancelarii (...) sp. z o.o. sp. k.</p>			
<p>częściowe wyjaśnienia R. B.</p>	<p>k. 196-200, 763-773, 955, 1087-1087v, 1101, 1236, 1249v-1250,1253,1370v-1371v, 1394v.</p>		
<p>częściowe wyjaśnienia D. L.</p>	<p>k. 588-597, 705-708, 961, 1236,</p>		
<p>częściowe zeznania świadka – A. L.</p>	<p>k. 712-717, 971-973v, 1250-1251v</p>		
<p>zeznania świadka R. L.</p>	<p>k. 32-34, 969-971, 1251v-1253</p>		
<p>zeznania świadek – J. K. (2)</p>	<p>k. 28-30, 979-981, 1247-1249,</p>		
<p>zeznania świadek – J. K. (1)</p>	<p>k. 1032v-1034, 1259-1260, 1302v.</p>		
<p>zawiadomienie o cesji z dnia 20 grudnia 2014r.</p>	<p>k. 234, 968</p>		

pismo z dnia 9 stycznia 2015r. - ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty	k. 233	
oświadczenie z dnia 28 stycznia 2015r.	k. 232	
umowa sprzedaży z dnia 02.02.2015r.	k. 235-236	
dokumentacja księgowa (...) sp. z o.o.	k. 781-782	
dokumentacja księgowa P.H.U. (...)	k. 168 - 173	
opinia biegłego z zakresu badań graficzno-porównawczych pisma ręcznego	k. 63-72	
Opinia biegłego z zakresu badań technicznych dokumentów	k. 1276-1286	
ustna opinia uzupełniająca z zakresu badań technicznych dokumentów	k. 1344-1346	
Opinia biegłego z zakresu badań pisma ręcznego z dnia 10 listopad 2023r.	k. 1365-1366	
zaświadczenie sądowno-lekarskie z czynności ratunkowych z dnia 29.09.2015r.	k. 1340	
Karta informacyjna szpitalnego leczenia P. S. z dnia 01.09.2010r.	k. 1340	

<p>Kserokopia akt postępowania o sygn. akt (...) przed Sądem Okręgowym we W.</p>	<p>k. 119-127</p>		
<p>Jednocześnie w toku w/w wydarzeń, E. S. od dnia 30 listopada 2015r. na podstawie umowy zlecenia nr (...) z dnia 27 listopada 2015 r. oraz w dalszej kolejności umowy zlecenia nr (...) z 15 lutego 2016r. oficjalnie rozpoczęła pracę na rzecz Kancelarii (...) sp. z o.o. sp. k., którą ostatecznie świadczyła do końca sierpnia 2016r.</p> <p>W tym też czasie R. B. wielokrotnie indosował na E. S. posiadane przez Kancelarie (...) weksle na łączną kwotę 480 790,02 zł i na ich podstawie oskarżona – w okresie od lutego 2016r. do grudnia 2016r. złożyła szereg pozwów m.in. do Sądu Rejonowego dla (...) XI Wydział Cywilny; Sądu Rejonowego dla (...) we W. I Wydział Cywilny; Sądu Rejonowego dla (...) XIV Wydział Cywilny; Sądu Okręgowego we W. I Wydział Cywilny; Sądu Rejonowego w T. I Wydział Cywilny. W sytuacji wydawania przez Sądy nakazów zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła, żądane sumy zasądzane były na rzecz E. S..</p>	<p>umowa zlecenia nr (...) z dnia 27.11.2015r.</p>	<p>k. 984</p>	

umowa zlecenia nr (...) z dnia 15.02.2016r.	k. 985		
akta sprawy o sygn.: (...);	k. 249-256, 254-258, 259-263, 266-280, 281-295, 296-309, 310-323, 324-338, 339-352, 356-360, 365-376, 380-397, 414-446, 470-487, 490-503, 506-517, 520-531, 534-544, 547-561a,		
zestawienie spraw prowadzonych dla E. K. (1) (S.) wraz z załącznikami	k. 1 – 95 załącznika nr 1		
wydruk z systemu informatycznego Kancelarii (...) sp. z o.o. za okres od 12.02.2013r. do 05.08.2016r.	k. 986-1025		
korrespondencja e-mail	k. 237-243		
<p>W dniu 29 marca 2017r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla (...) we W. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec E. S. na podstawie pozyskanego w postępowaniu nakazowym (...) tytułu wykonawczego – z uwagi na złożony w dniu 23 marca 2017r. wniosek wierzyciela – Kancelarii (...) sp. z o.o. sp. k. o umorzenie postępowania egzekucyjnego wobec E. S..</p> <p>W dniu 28 lipca 2017r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla</p>	<p>kserokopia z akt sprawy o sygn. (...) – postanowienie Komornika Sądowego z dnia 29.03.2017r.</p>	k. 1089	

(...) we W. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec P. S. z uwagi na bezskuteczność egzekucji.			
kserokopia z akt sprawy o sygn. (...) – postanowienie Komornika Sądowego z dnia 28.07.2017r.	k.1090		
In tempore criminis oskarżona E. K. (2) (poprzednio S.) nie miała zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności do rozpoznania jego znaczenia jak i pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 ani 2 k.k. Oskarżona może stawać przed Sądem i brać udział w toczącym się postępowaniu oraz korzystać z prawa do obrony w sposób samodzielny i rozsądny. Oskarżona E. K. (2) posiada pozytywną opinię w swoim środowisku rodzinnym i nie była uprzednio karana.	opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 21 września 2018r.	k. 564-569; 571-576	
opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 30 sierpnia 2023r.	k. 1327-1337		
ustna opinia uzupełniająco – opiniująca	k. 1303-1304, 1377 - 1378		
wywiad środowiskowy	k. 623-624, 627-628		
dane o karalności	k.1384		

Oskarżony R. B. posiada pozytywną opinię w swoim środowisku rodzinnym i w czasie objętym aktem oskarżenia oraz chwili pierwszego wyrokowania w sprawie ((...)) nie był karany. W dniu 28 września 2019r. Sąd Okręgowy we W. w sprawie o sygn. akt (...) wydał w stosunku do oskarżonego wyrok skazujący.	wywiad środowiskowy	k. 639	
dane o karalności	k. 1385		
Oskarżony D. L. posiada pozytywną opinię w swoim środowisku rodzinnym i sąsiedzkim, nie był uprzednio karany.	wywiad środowiskowy	k. 604	
dane o karalności	k. 1386		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			

<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonej E. K. (1) (poprzednio S.) oraz oskarżonego R. B..</p>	<p>Sąd dokonując oceny wyjaśnień oskarżonej E. K. (1) (poprzednio S.) oraz oskarżonego R. B. miał przede wszystkim na uwadze fakt, że pozostawali oni wcześniej ze sobą w bliskich relacjach. Z tych oczywistych względów rodziło to daleko idące obawy, że ich wyjaśnienia mogą być tendencyjne i obawy te częściowo znalazły potwierdzenie. Konfrontacja treści wyjaśnień oskarżonej E. K. (1) z wyjaśnieniami oskarżonego R. B. i w dalszej kolejności z wyjaśnieniami D. L. oraz z treścią zgromadzonej dokumentacji i zeznań świadków prowadzi bowiem do wniosku, że zarówno E. K. (1) jak i R. B. starali się przerzucać na siebie odpowiedzialność związaną z wypełnieniem weksla in blanco i tym samym zminimalizować swoją odpowiedzialność karną. W tej też kwestii Sąd szerzej wypowiedział się jednak w pkt. 2.2.</p> <p>W tym miejscu Sąd pragnie zauważyć, że wyjaśnienia E. K. (1) i R. B., w dużej mierze pozostawały ze</p>	

sobą zbieżne i z tego też powodu celem podtrzymania spójności i przejrzystości postanowił wspólnie dokonać oceny ich wyjaśnień, uznając ich relacje za wiarygodne w zakresie w jakim nie pozostają one w sprzeczności z zebranych w sprawie materiałem dowodowym oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd uznał zatem za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej E. K. (1) w zakresie w jakim opisywała profil prowadzonej działalności gospodarczej, współpracę z firmą (...) L., czy też swoje złe relacje małżeńskie z P. S.. Wątpliwości nie budziła również geneza i charakter relacji E. K. (1) z R. B. oraz okoliczności rozpoczęcia przez nią pracy w spółce (...). Wyjaśnienia w tym zakresie były bowiem zbieżne z okolicznościami wskazywanymi przez byłych pracowników Kancelarii (...) tj. R. L., J. K. (1) i J. K. (2) oraz z wyjaśnieniami R. B., który w sposób bezpośredni wskazywał na charakter jego znajomości z E. K. (1), okoliczności w jakich się poznali, genezę jej zatrudnienia, czy też swój udział w pierwszych rozmowach dotyczących rozliczeń pomiędzy P.H.U. (...) a spółką (...), która na mocy dokonanej cesji pozyskała

od P.H. (...) wierzytelność w kwocie 21.562,05 zł. Mając ponadto na uwadze treść wyjaśnień D. L. oraz zeznań A. L. Sąd nie znalazł podstaw by odmówić wiarygodności twierdzeniom R. B., gdy ten wskazywał na swoją wieloletnią współpracę z P.H. (...) oraz, że sam dostarczył podpisany przez E. S. i P. S. weksel do (...) sp. z o.o. i zaproponował jego wypełnienie.

W dalszej kolejności Sąd nie miał powodów by nie uwzględnić wyjaśnień R. B. w których szczegółowo opisał zasady funkcjonowania programu (...), jego wykorzystanie w Kancelarii (...) czy też zakres w jakim pracownicy mieli mieć do niego dostęp i możliwość modyfikacji wprowadzanych do niego wpisów. W tym też jednak kontekście Sąd z uwagi na treść zeznań J. K. (2) uznał, iż wniosek oskarżonego jakoby to E. K. (1), z uwagi na posiadany dostęp do programu, miała mieć świadomość toczącej się wobec niej egzekucji jest zbyt daleko idący. Świadek ta wskazywała bowiem na występujące w środowisku pracy przypadki wykorzystywania „starych” loginów i kont pracowniczych, które nie były usuwane, poprzez udostępnienie ich nowym pracownikom. Oczywiście

nie budzi wątpliwości Sądu okoliczność, że E. K. (1) jako pracownik kancelarii posiadała dostęp do systemu (...), niemniej jednak zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na kategoryczne stwierdzenie, iż z tego faktu miała ona mieć świadomość prowadzonych przeciwko niej działań. Ustalenie zaś powyższego, w ocenie Sądu nie miało zasadniczego znaczenia dla oceny wypełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów i po drugie z uwagi na wskazywaną przez świadek okoliczność wydawało się być niemożliwe.

Następnie Sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia E. K. (1) w zakresie w jakim przyznała się do podrobienia podpisu P. S., wskazywała na sposób w jaki to uczyniła oraz podnosiła, że ani ona ani jej ówczesny mąż nie posiadali zadłużenia bezpośrednio u następcy prawnego P.H. (...) tj. w (...) sp. z o.o., zaś jedyna wierzytelność jaką posiadali względem P.H. (...) została w całości spłacona m.in. poprzez sprzedaż Kancelarii (...) samochodu marki M.. Wyjaśnienia te w całości korelują z zeznaniami R. L., oświadczeniem z

dnia 28 stycznia 2015r., zgromadzonymi danymi księgowymi, opinią biegłego z zakresu badań graficzno-porównawczych pisma ręcznego z dnia 17 grudnia 2017r, opinią biegłego z zakresu pisma ręcznego z dnia 10 listopada 2023r., jak też i częściowo z wyjaśnieniami R. B. i częściowo zeznaniami A. L..

W tym też miejscu odnosząc się do przyznania się oskarżonej do podrobienia podpisu swojego ówczesnego męża wskazać należy, że Sąd oczywiście miał na uwadze, że oskarżona wielokrotnie podnosiła, że złożenie podpisu nastąpiło na pustej kartce z wykropkowanymi miejscami, niemniej jednak wyjaśnień w tym zakresie Sąd nie uwzględnił o czym szerzej wypowiedział się w pkt. 2.2. Sąd dał wiarę jednak wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie w jakim wskazywała, że podpisując weksel oraz podrabiając podpis męża pozostawała w głębokim zaufaniu do R. B. i liczyła na jego pomoc w sprzedaży nieruchomości należącej do niej i jej ówczesnego męża. W ocenie Sądu nielogicznym byłoby bowiem uznanie, że działając bez zaufania do R. B. oskarżona świadomie i dobrowolnie podpisałaby weksel in blanco swoimi danymi mając wiedzę, że ewentualny nakaz

zapłaty pozyskany na jego podstawie bezpośrednio i w sposób istotny naruszałby jej interesy majątkowe. Tym niemniej jednak, o czym Sąd wypowiedział się szerzej w pkt 2.2.- niezależnie od oceny intencji oskarżonej, niewątpliwym pozostaje, iż musiała mieć ona świadomość tego iż podrabiając podpis byłego aktualnie męża na blankiecie weksla in blanco działa na jego szkodę i de facto popełnia przestępstwo.

Ustalając natomiast okres w jakim dojdź miało do podrobienia przez podpisu Sąd oparł się na wyjaśnieniach E. K. (1) w których wskazywała, iż miało to miejsce po spłacie całości zobowiązania wobec spółki (...) (tj. najpóźniej do 20.07.2015r.) i w okresie kiedy pracowała już w kancelarii (...)). W tym zakresie w przeciwieństwie bowiem do okresów wskazywanych przez R. B. – wyjaśnienia oskarżonej pozostawały logiczne i odnawiały potwierdzenie w ustalonej przez Sąd (w oparciu o zgromadzoną dokumentację) chronologii zdarzeń. Podkreślenia zaś wymaga, że data 1 października 2015 r. w zakresie tego czynu odnosiła się do daty wypełnienia weksla przez oskarżonego D. L..

częściowo wyjaśnienia D.
L.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia D. L. w zakresie w jakim nie pozostają one w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd nie miał powodów by odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał on na genezę utworzenia i prowadzenia przez jego ojca działalności gospodarczej pod firmą (...) L., genezę utworzenia spółki pod firmą (...), charakter ich działalności oraz rolę jaką w nich pełnił.

Brak było podstaw także do nieuwzględnienia wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał na swój brak znajomości z E. K. (1) (poprzednio S.) oraz istniejącą pomiędzy P.H. (...) a P.H.U. (...) współpracę. Powyższe okoliczności odnajdowały bowiem potwierdzenie w wyjaśnieniach E. K. (1), zeznaniach A. L. oraz zgromadzonej dokumentacji księgowej. Sąd częściowo dał również wiarę oskarżonemu w zakresie w jakim w swoich wyjaśnieniach wskazywał na rolę P. S. w kontaktach pomiędzy P.H. (...) a P.H.U (...) oraz podnosił, iż ten składał

w imieniu P.H.U. (...) zamówienia na oferowane przez P.H. (...) towary – z zastrzeżeniem, iż Sąd odmówił wiarygodności tej części wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim starał się on wykazać istnienie wobec P. S. zobowiązań zabezpieczonych przedmiotowym wekslem.

W dalszej kolejności za wiarygodną Sąd uznał relację oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał na istniejącą pomiędzy Kancelarią (...) a P.H. (...) oraz (...) sp. z o.o. współpracę w zakresie windykacji wierzytelności. Twierdzenie to, podobnie jak twierdzenie oskarżonego, że przygotowaniem wzorów weksli in blanco zajmowała się kancelaria (...) odnajduje potwierdzenie w treści wyjaśnień oskarżonego R. B. oraz zeznań świadka A. L..

Mając na uwadze również całokształt zgromadzonego materiału dowodowego Sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego w których szczerze przyznał się do wypełnienia przedmiotowego weksla, przy czym z uwagi na brak dowodów wskazujących na świadomość podrobienia przez E. K. (1) podpisu P. S., Sąd uwzględnił także twierdzenia oskarżonego o

	swoim braku wiedzy o tej okoliczności.	
zeznania świadek – J. K. (2)	<p>W ocenie Sądu zeznania świadka są logiczne, rzeczowe i potwierdzające okoliczności związane z pracą oskarżonej w Kancelarii (...).</p> <p>J. K. (2) jako były pracownik Kancelarii (...) w toku swojej relacji w sposób jasny przedstawiła strukturę organizacyjną Kancelarii (...), wskazując przy tym na oddzielność działu prawnego od działu handlowego oraz zakres wykonywanej przez siebie pracy, w tym za pomocą systemu IureExpert. W tym też kontekście świadek przybliżyła warunki pracy na w/w systemie, wskazała, że wszyscy pracownicy, w tym i stażysty mieli dostęp do tego systemu oraz wskazała na występujące w środowisku pracy przypadki wykorzystywania przez nowych pracowników loginów i kont ustanowionych dla poprzednich pracowników.</p> <p>Świadek jako pracownik działu prawnego wskazała również, że przygotowywała standardowe dla procedury pisma, w tym i pozew z ramienia Kancelarii (...) przeciwko E. i P. S., przy czym, z uwagi na wpływ</p>	

czasu jak również ilość podlegających niegdyś pod jej dział spraw nie była ona w stanie przytoczyć większej ilości szczegółów. J. K. (2) opisując środowisko pracy wskazała nadto, że pracownicy działu prawnego otrzymywali teczki z wypełnionymi weksłami i żaden z pracowników nie ingerował w wiarygodność przedstawianych im dokumentów, stąd też nie posiada ona wiedzy, aby podpis P. S. został podrobiony, ani też nie ma żadnej wiedzy w jaki sposób powstało zobowiązanie lub aby R. B. miał nakłaniać E. K. (1) do jego podrobienia.

Świadek opisując środowisko pracy wskazała również, że nie utrzymywała z E. S. bliskich relacji, zaś zarówno o jej problemach jak i związku z R. B. dowiedziała się od innych pracowników Kancelarii.

W ocenie Sądu świadek złożyła zeznania zgodnie z posiadaną wiedzą i brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż wskazywane przez nią okoliczności są niewiarygodne.

zeznania świadka J. K. (1)

Sąd całościowo ocenił zeznania J. K. (1) jako jasne, logiczne i przekonujące, niemniej jednak zeznania świadka złożone przed tut. Sądem nie odznaczały się

szczegółową wiedzą na temat wiarytelności w kwocie 200.080 zł mającej przysługiwać (...) sp. z o.o. wobec P. S. i E. K. (1) bądź też wobec prowadzonej przez nią działalności pod firmą P.H.U. P. wobec czego Sąd odniósł się jedynie do faktu, że uprzednio składała już zeznania w tej sprawie.

Po odczytaniu świadkowi treści zeznań złożonych w toku postępowania przed Sądem Okręgowym we W. o sygn. akt (...) świadek podtrzymała w całości swoje zeznania, w których wskazywała, na genezę swojej współpracy z (...) sp. z o.o., swoją pracę w Kancelarii (...), skarżenie się oskarżonej E. K. (1) na swoją sytuację domową oraz posiadaną wiedzę o posiadanych przez A. wiarytelnościach. W tym też zakresie Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania relacji J. K. (1), która z zastrzeżeniem, iż nie dysponuje dokumentacją sprzed okresu prowadzenia spółki (...), wskazywała, iż że nie kojarzy aby spółka (...) posiadała wiarytelność względem P.H. (...).

Co należy jednak zaznaczyć, świadek zobowiązana w toku niniejszego postępowania (k. 1260) do weryfikacji swoich zasobów księgowych pod kątem

istnienia zapisu o wierzytelności 200.080 zł – uzupełniająco w dniu 17 maja 2023r. (k. 1302) zeznała, iż w pozostających w jej dyspozycji rozchodach spółki (...), za rok 2016r. nie ma zapisów o takiej wierzytelności, jednocześnie jednak zastrzegając, że mogła zostać ona zbyta wcześniej.

W dalszej kolejności Sąd nie znalazł również powodów by odmówić wiarygodności twierdzeniom świadka zarówno w zakresie w jakim wskazywała, że E. S. (aktualnie K.) skarżyła się na swoją sytuację domową i mówiła o pomocy w tym kontekście ze strony R. B. jak i zakresie w jakim wskazywała na istnienie w środowisku pracowniczym Kancelarii (...) plotek o bliższej relacji oskarżonego R. B. z oskarżoną E. K. (1). Na powyższe okoliczności wskazywali bowiem również pozostali pracownicy kancelarii (...) w osobie R. L. i J. K. (2).

zeznania świadka R. L.

Zeznania Sąd ocenił jako jasne, logiczne i rzeczowe, w których świadek potwierdził, iż prowadził wobec E. S. (aktualnie K.) postępowanie windykacyjne w związku z jej zadłużeniem wobec P.H. (...) oraz potwierdził jego całkowitą spłatę m.in. poprzez przekazanie przez

oskarżoną na jego poczet pojazdu marki M..

Zeznania świadka różnią się nieznacznie od zeznań uprzednio złożonych na potrzeby postępowania przygotowawczego (k. 32-33) oraz postępowania o sygn. akt (...), niemniej jednak w ocenie Sądu różnice te są nieznaczne i wynikać mogą z upływu czasu, na co wskazywał i sam świadek. Powyższe nadto nie zmienia faktu, że relacja świadka pozostaje w zgodzie z zeznaniami J. K. (2) oraz J. K. (1) oraz potwierdza podnoszone przez nie okoliczności o występowaniu w środowisku pracy plotek o bliższej relacji E. S. i R. B.. Po odczytaniu świadkowi uprzednio złożonych zeznań - podtrzymał je w całości i w dalszej kolejności utrzymał stanowisko, że M. miał pokryć zaistniałe pomiędzy P.H. (...) a E. S. zadłużenie.

Dokonując oceny zeznań R. L. Sąd nie znalazł również podstaw do kwestionowania jego twierdzeń, w których wskazywał na brak swojej wiedzy co do faktu podpisania przez E. S. weksla na rzecz (...) sp. z o.o. lub istnienia zobowiązania, które przedmiotowy weksel miałby zabezpieczać.

zeznania świadek J. P.	<p>Zeznania sąd ocenił jako jasne, logiczne i rzeczowe, w których świadek, jako pracownik banku (...) S.A. potwierdziła zawarcie w dniu 31 maja 2012r. umowę kredytu hipotecznego przez P. i E. S. i następnie jej wypowiedzenie przez Bank w dniu 31 marca 2016r. z uwagi na jej nieprawidłową obsługę.</p>	
częściowe zeznania A. L.	<p>Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. L. w zakresie w jakim nie pozostają one w sprzeczności z zebranych w sprawie materiałem dowodowym, zeznaniami pozostałych świadków oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego.</p> <p>Sąd uznał zatem za wiarygodne zeznania świadka w części w jakiej opisywał on kolejno: genezę utworzenia działalności gospodarczej P.H. (...), swoją rolę oraz rolę swojego syna w tejże firmie i następnie w (...) sp. z o.o., wskazywał na istnienie długoletniej współpracy z Kancelarią (...) w zakresie windykacji wierzytelności, podnosił, iż otrzymywał od R. B. propozycje zabezpieczenia roszczeń wobec klientów za pomocą weksli oraz wskazywał, że to R. B. zajmował się ich przygotowaniem – w tym również przygotowaniem weksla wobec P. S.. Zeznania</p>	

świadka w powyższym zakresie korelują bowiem z wyjaśnieniami D. L. i R. B. oraz okolicznościami wskazywanymi przez świadka A. R., w zakresie w jakim ten wskazuje na wprowadzanie przez A. L. swojego syna do firmy oraz przyjeżdżanie R. B. z dokumentami.

Sąd w dalszej kolejności mając na uwadze podnoszone przez D. L. okoliczności, za wiarygodne uznał również tłumaczenia świadka, w których wskazywał, że nie miał żadnej wiedzy o przedmiotowym wekslu, nie widział go i miał świadomości, że podpis P. S. został podrobiony.

W obliczu wzajemnej korelacji wyjaśnień E. K. (1) oraz D. L., Sąd przyznał także przymiot wiarygodności części zeznań A. L., w której opisywał, że P. S., z ramienia P.H.U. (...) pobierał od P.H. (...) wyroby instalacyjne (z zastrzeżeniem, iż Sąd odmówił wiarygodności tej części zeznań świadka w zakresie w jakim starał się on wykazać istnienie wobec P. S. zobowiązań zabezpieczonych przedmiotowym wekslem).

zeznania świadka A. R.

Sąd ocenił zeznania świadka jako jasne, szczere oraz spontaniczne i jako

takie zasługiwały na przymiot wiarygodności.

Przesłuchiwany A. R. nie posiadał szczegółowej wiedzy na temat rozliczeń pomiędzy P.H. (...) a P.H.U (...), niemniej jednak jako świadczący od ponad 20 lat usługi transportowe pracownik A. i D. L. wskazał, że mniej więcej w okresie od 2006-2007 do 2015-2017 r. wykonywał kilkanaście dostaw na inwestycje P.H.U. (...) a odbiór towaru był potwierdzany na fakturze bądź WZ-tce przez monterów z firmy (...) lub mężczyznę, którego nie zna - ale będącego właścicielem tejże firmy. W swojej relacji świadek zaznaczył nadto, że w przypadku drobnego towaru odbiór odbywał z pominięciem potwierdzenia odbioru i samej faktury.

W dalszej kolejności A. R. zrelacjonował krótko także swoje własne spostrzeżenia w zakresie codziennego funkcjonowania działalności prowadzonej przez A. i D. L., wskazując przy tym, że wedle jego wiedzy A. L. wdrażał swojego syna w prowadzoną działalność, zaś oskarżony R. B. zajmował się obsługą prawną L. i pewnie w tym celu pojawiał się on u nich z jakimiś dokumentami.

	<p>Powyższe okoliczności nie budziły wątpliwości Sądu jako zgodne z wyjaśnieniami oskarżonych oraz częściowo zeznaniami A. L.. Co również istotne świadek przy okazji relacjonowania dostaw na inwestycje P.H.U. (...) wskazywał na listę towarów, które zostały zwrócone przez P. firmie (...), jednakże biorąc pod uwagę zgromadzone w niniejszej sprawie faktury i dokumentację księgową brak było podstaw do uznania, że zwroty te dotyczyły innej wierzytelności aniżeli tej, której egzekucję prowadził R. L. i zrekompensowanej m.in. sprzedażą samochodu marki M..</p>	
<p>dokumentacja księgową P.H.U. (...)</p>	<p>Brak podstaw do kwestionowania wiarygodności i prawdziwości dowodu.</p> <p>Z treści dowodu wynikało, iż wszystkie transakcje firmy (...) jakie miały miejsce z firmą (...) odbyły się w latach 2011-2014 na następujące łączne kwoty (rozchód brutto):</p> <ul style="list-style-type: none"> - w roku 2011 - 16 817,35 zł - w roku 2012 - 17 677,65 zł - w roku 2013 - 5 195,55 zł - w roku 2014 - 40 374,23 zł 	

	<p>W przedmiotowej dokumentacji brak było śladów transakcji z L. w 2015r. i latach kolejnych oraz śladów współpracy z (...) sp. z o.o.</p>	
<p>faktury wystawione przez P.H. (...) na rzecz P.H.U. (...)</p>	<p>Brak podstaw do kwestionowania wiarygodności i prawdziwości dowodu. Konfrontacja tychże faktur z zawiadomieniem o dokonaniu w dniu 20 grudnia 2014r. cesji wierzytelności na (...) sp. z o.o. wskazuje, że stanowią one dokumenty źródłowe wierzytelności – która zgodnie z treścią zeznań R. L. została w całości uregulowana.</p> <p>Faktury odnajdują nadto potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji księgowej P.H.U. (...).</p>	
<p>dokumentacja kredytowa</p>	<p>Dowód nie budził wątpliwości co do jego prawdziwości i wiarygodności</p>	
<p>dokumentacja (...) S.A.</p>	<p>Dowód nie budził wątpliwości co do jego prawdziwości i wiarygodności</p>	
<ul style="list-style-type: none"> • zawiadomienie o cesji z dnia 20 grudnia 2014r. • pismo z dnia 9 stycznia 2015r. – ostateczne 	<p>Dowody nie budziły wątpliwości co do ich prawdziwości i wiarygodności.</p> <p>Z ich treści wynika, m.in. iż w dniu 20.12.2014r. Cedent – A. L. prowadzący działalność pod firmą (...)</p>	

<p>przedsądowe wezwanie do zapłaty;</p> <ul style="list-style-type: none"> oświadczenie z dnia 28 stycznia 2015r. umowa sprzedaży z dnia 02.02.2015r. 	<p>L. zbył na rzecz (...) sp. z o.o. przysługującą mu wobec P.H.U. (...) wierzytelność z tytułu niezapłaconych faktur VAT opiewających na łączną kwotę w wysokości 21.562,05 zł, którą to następnie skutecznie dochodziła Kancelaria (...) działając w imieniu (...) sp. z o.o.</p> <p>Dowody te w pełni korelują z treścią wyjaśnień E. K. (1), okolicznościami podnoszonymi przez R. B. oraz treścią zeznań R. L..</p>	
<p>dokumentacja księgowa (...) sp. z o.o.</p>	<p>Brak podstaw do kwestionowania wiarygodności i prawdziwości dowodu.</p> <p>W przedmiotowej dokumentacji brak było śladów transakcji pomiędzy (...) sp. z o.o. a P.H.U (...) lub P. S.. Szerzej do wpływu przedmiotowego dowodu na ustalenia stanu faktycznego Sąd odniósł się przy wskazaniu, której części wyjaśnień D. L. nie uwzględnił.</p>	
<p>opinia biegłego z zakresu badań graficzno-porównawczych pisma ręcznego</p>	<p>Sąd nie miał podstaw do kwestionowania wiarygodności sporządzonej przez biegłą - K. W., opinii z zakresu badań graficzno-porównawczych, albowiem została ona sporządzona w sposób fachowy, rzetelny, precyzyjny oraz przez</p>	

	<p>osobę obiektywną, posiadającą odpowiednie kwalifikacje.</p> <p>Wnioski płynące z opinii potwierdzają wyjaśnienia oskarżonej E. K. (1), w zakresie w jakim ta przyznała się, iż podpis swojego męża podrobiła własnoręcznie i w sposób swobodny.</p>	
<ul style="list-style-type: none"> • opinia biegłego z zakresu badań technicznych dokumentów; • opinia biegłego z zakresu badań pisma ręcznego • ustna opinia uzupełniająca z zakresu badań technicznych dokumentów 	<p>Opinie zostały sporządzone przez uprawnioną osobę posiadającą wiadomości specjalne z zakresu grafologii i badań dokumentów. Opinie są rzetelne i rzeczowe, a wnioski z nich płynące pełne, jednoznaczne i kategoryczne.</p> <p>W opinii z dnia 5 kwietnia 2023r. biegły z zakresu grafologii i badań dokumentów - T. L. stwierdził, że podpis (...) w pozycji „odręczny podpis wystawcy weksła” na wekslu wystawionym dnia 01.10.2015r. na kwotę 200080 złotych na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. został naniesiony po wydrukowaniu formularza – jednocześnie stwierdzając w przebiegu badań technicznych dokumentów, iż „blankiet dokumentu (weksła) został wydrukowany jednolicie monochromatycznie, w technice druku termicznego utrwalania tonera, na drukarce laserowej, poprzez jedno</p>	

przejście papieru przez urządzenie drukujące. Przedmiotowy podpis (...) naniesiono jako drugi w kolejności odręcznie, długopisem, środkiem kryjącym barwy niebieskiej. W podpisie nie ujawniono śladów wskazujących na bezpośrednie lub pośrednie kopiowanie, śladów mechanicznego naruszenia warstwy wierzchniej podłoża ani śladów oddziaływania substancji chemicznych na papier lub środek kryjący”.

W ustnej opinii uzupełniającej złożonej w dniu 18 września 2023r. biegły w całości podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w w/w opinii wskazując, że w tym konkretnym przypadku badanie techniczne dokumentów, badanie kolejności poszczególnych środków kryjących pozwoliło na jednoznaczne opracowanie wniosków.

W dalszej kolejności – biegły T. L. – zobowiązany do ustalenia, czy podpis P. S. został naniesiony naturalnie, czy też został on lub nie został nakreślony metodą „na prześwit” – w złożonej w dniu 13 listopada 2023r. opinii jednoznacznie stwierdził, że podpis (...) w pozycji „odręczny podpis wystawcy weksla” widniejący na wekslu

	<p>wystawionym dnia 01.10.2015r. na kwotę 200080 złotych na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., nie zawiera zespołu cech typowych dla fałszerstwa kopiowania metodą „na prześwit”.</p> <p>W ocenie Sądu powołane opinie są kompletne, spójne, logiczne i brak podstaw, aby je kwestionować.</p>	
<p>zaświadczenie sądowo-lekarskie z czynności ratunkowych z dnia 29.09.2015r.</p> <p>karta informacyjna szpitalnego leczenia P. S.</p>	<p>Dowód nie budził wątpliwości co do jego prawdziwości i wiarygodności.</p>	
<p>Kserokopia akt postępowania o sygn. (...) przed SO we W.</p>	<p>Sąd stwierdził, że dokumentacja zgromadzona w toku postępowania przed Sądem Okręgowym we W. w sprawie o sygn. akt (...) nie budzi żadnych wątpliwości, zwłaszcza, że była ona podstawą orzekania przez ten Sąd.</p> <p>Z przedmiotowej dokumentacji wynikało, iż w dniu 9 grudnia 2016 r. oskarżony R. B. wniósł o wydanie nakazu zapłaty z weksła i orzeczenie w nim, żeby pozwani P. S. i E. S. zapłacili na jego rzecz solidarnie kwotę 200.080 zł. W uzasadnieniu wskazano, iż pozwani wystawili weksel własny w celu zabezpieczenia swojego zobowiązania na rzecz (...)</p>	

	<p>Sp. z o.o. z siedzibą we W., następnie weksel został indosowany w dniu 8 stycznia 2016 r. na rzecz powoda Kancelaria (...) Sp. z o.o. przez Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. D. L.</p> <p>W dniu 25 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy we W. we W. wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.</p> <p>W dniu 31 maja 2016 r. powód wniósł o nadanie przedmiotowemu nakazowi zapłaty, który następnie w czerwcu 2016 r. został doręczony powodowi.</p>	
<ul style="list-style-type: none"> • Umowa zlecenia nr (...) z dnia 27.11.2015r. • Umowa zlecenia nr (...) z dnia 15.02.2016r. 	<p>Dowód nie budził wątpliwości co do jego prawdziwości i wiarygodności.</p>	
<p>akta sprawy o sygn.: (...); zestawienie spraw prowadzonych dla E. K. (1) (S.) wraz z załącznikami</p>	<p>W ocenie Sądu brak było podstaw do uznania, iż zgromadzona z w/w spraw dokumentacja jest niewiarygodna. Ze zgromadzonych akt oraz dokumentacji przedstawionej przez oskarżonego R. B. wynika, iż w szeregu postępowań o zapłatę z weksla, oskarżony R. B. indosował na oskarżoną E. K. (1) przedmiotowe weksle, a ta następnie występowała z pozwem w charakterze powoda.</p> <p>Zaznaczyć jednak należy, iż w stosunku do</p>	

	wszystkich opisanych wyżej postępowań, każdorazowo indos weksła na rzecz oskarżonej miał miejsce już po dacie podrobienia przez nią podpisu pokrzywdzonego.	
Wydruk z systemu teleinformatycznego	Dowód nie budził wątpliwości co do jego prawdziwości i wiarygodności	
Korespondencja e-mail	Dowód nie budził wątpliwości co do jego prawdziwości i wiarygodności.	
Kserokopia postanowień Komornika Sądowego z akt sprawy o sygn. (...)	Dowód nie budził wątpliwości co do jego prawdziwości i wiarygodności. Przedmiotowe postanowienia potwierdzają okoliczności w nich stwierdzone.	
opinia sądowo psychiatryczna z dnia 21 września 2018r. opinia sądowo psychiatryczna z dnia 30 sierpnia 2023r. ustne opinie uzupełniająco-opiniujące	Opinie sądowo psychiatryczne zostały sporządzone w sposób fachowy, rzetelny precyzyjny i obiektywny przez osoby posiadające odpowiednie kompetencje o dużej wiedzy w zakresie okoliczności, do których stwierdzenia zostały powołane. Zdaniem Sądu opinie spełniają wszelkie wymogi stawiane tego rodzaju dokumentom i wolne są od wad wskazywanych przez oskarżoną E. K. (1). W tym bowiem zakresie wskazać należy, iż w ocenie oskarżonej biegłe	

sporządzając opinie nie uwzględniły przekazanej im dokumentacji oraz wyciągnęły błędne wnioski w zakresie wpływu opisywanych przez nią wydarzeń z uczestnictwem jej męża na jej sytuację psychiczną i ostatecznie ich wpływu na świadomość podejmowanych przez nią działań oraz istnienia u niej stresu pourazowego. Zdaniem oskarżonej sporządzone opinie nadto zawierały nieprawidłowy opis zaistniałych okoliczności jak również nie przeprowadzono badań z użyciem właściwego dla diagnozy stresu pourazowego kwestionariusza.

Do powyższych zarzutów biegłe odniosły się jednak w toku ustnej opinii uzupełniającej złożonej przed Sądem w dniu 7 grudnia 2023r. (k. 1377-1378) w której w sposób jasny wskazały na dokumentację którą dysponowały (w tym i przedłożoną przez oskarżoną), przeprowadzone badania oraz okoliczności które uwzględniły przy wydaniu opinii i ich wpływ na obrane wnioski. W tym też zakresie odnosząc się do wniosku o braku wystąpienia u oskarżonej ostrej reakcji na stres w krytycznym czasie – biegłe omówiły kryteria jakimi się kierowały,

wskazując przy tym na powody niezastosowania kwestionariusza dotyczącego (...) i (...) oraz podkreślając, że w swojej opinii odnosiły się do przyczyn powstania zespołu stresu pourazowego tj. reakcji na stres pourazowy, który jest zjawiskiem pierwotnym i krótkotrwałym, trwającym od kilku minut do kilku godzin, a później mogącego przejść w zespół stresu pourazowego. W ocenie biegłych rozpoznane u oskarżonej przez leczącego psychiatrę zaburzenia osobowości i zaburzeń lekowych – mogą ułatwić pojawienie się takiego stresu, niemniej jednak w ich ocenie sytuacja badanej nie spełniała cech zespołu stresu pourazowego.

W ocenie Sądu złożona przez biegłe opinia uzupełniająca była jasna, rzeczowa i potwierdzająca wnioski zawarte w uprzednio złożonych opiniach. Nie sposób również nie zauważyć, że ze złożonej przez biegłe ustnej opinii wynika, że sporządzając poprzednie opinie - w znacznej mierze opierały się one właśnie na okolicznościach wskazywanych bezpośrednio przez oskarżoną E. K. (1). Tym samym Sąd uznał, że podnoszone przez nią zarzuty stanowią jedynie wyraz niezadowolenia z

	wniosków wyciągniętych przez lekarzy.		
wywiady środowiskowe	Dowód nie budził wątpliwości co do jego prawdziwości i wiarygodności.		
dane o karalności	Ustalając wcześniejszą karalność oskarżonych, Sąd oparł się na odpowiedzi z Krajowego Rejestru Karnego, której przypisuje walor wiarygodności.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	częściowe wyjaśnienia E. K. (1)	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w części w jakiej wskazywała, że podpis swój oraz swojego męża złożyła nie na formularzu weksla ale na pustej kartce papieru z wykropkowanym miejscem na podpis, albowiem w tym zakresie były one sprzeczne z innymi dowodami zgromadzonymi w przedmiotowej sprawie.</p> <p>Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie za realizowaną przez nią</p>	

linię obrony zmierzającą do umniejszenia swojej roli w opisywanych przez siebie wydarzeniach - jednocześnie kosztem zwiększenia roli jaką miał odgrywać w nich R. B.. W tym kontekście nie budzi bowiem żadnych wątpliwości Sądu, iż takie działanie oskarżonej stanowi pokłosie istniejącego pomiędzy nimi konfliktu wynikającego z niegdyś panującej pomiędzy nimi relacji. Wątpliwości nie ulega również, że wyjaśnienia oskarżonej konsekwentnie zmierzały do wykazania, iż w niniejszej sprawie również i ona powinna mieć status pokrzywdzonej, zaś jej działania ograniczały się m.in. do faktu, że znajdowała się w złych relacjach z byłym mężem i zamierzała sprzedać należącą do niej i jej byłego męża nieruchomość – co w dalszej kolejności miał wykorzystać R. B., który pod pozorem pomocy w „bezpiecznej sprzedaży” nieruchomości miał skutecznie nakazać jej złożenie swojego podpisu i podrobienie podpisu swojego ówczesnego męża na przedłożonej jej rzekomo „pustej kartce z wykropkowanymi miejscami”.

W tym zaś kontekście zauważenia wymaga, że wyjaśnienia oskarżonej w zakresie w jakim odnosiła

się do formy weksla/pustej kartki papieru nie były spójne, wszak oskarżona podnosiła również, że nie pamiętała czy kartka była w jakiś sposób zadrukowana treścią i czy znajdował się na niej napis „weksel in blanco”. Forsowane przez nią w dalszej kolejności konsekwentne stanowisko jakoby to miała to być pusta kartka z wydrukowanymi kropkami pozostawało natomiast w sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami R. B. (który bezpośrednio wskazał, iż wydrukował jeden z blankietów weksli in blanco, których wzory znajdowały się w jego kancelarii i następnie przekazał go oskarżonej do podpisu co ta uczyniła), ale i sporządzoną m.in. z uwagi na podnoszoną powyżej okoliczność - opinią biegłego z zakresu badań technicznych dokumentów w której biegły w jasny i czytelny sposób wskazał, iż „podpis (...) (...) został naniesiony po wydrukowaniu weksla”, zaś w przebiegu badań technicznych określając, że „blankiet dokumentu (weksla) został wydrukowany jednolicie, monochromatycznie, w technice druku termicznego utrwalania tonera, na drukarce laserowej, poprzez jedno przejście papieru przez urządzenie drukujące”. Sąd mając zatem na

uwadze treść sporządzonej opinii oraz zgodną z nią relacje R. B. odmówił wiarygodności twierdzeniom oskarżonej w zakresie w jakim pozostawały z nimi w sprzeczności.

Wskazać w tym miejscu również, należy że w ocenie Sądu oskarżona, pomimo tego, że przyznała się do podrobienia podpisu swojego męża, to zdaje się ona nie dostrzegać konsekwencji swoich działań i przy tym bagatelizować swoją rolę w opisywanych wydarzeniach. Jak bowiem wskazywał już Sąd przy ocenie wyjaśnień oskarżonej, którym dał wiarę – nie budzi wątpliwości E. K. (1) podrabiając podpis swojego ówczesnego męża na blankiecie weksla in blanco musiała mieć świadomość, że działa na jego szkodę i de facto popełnia przestępstwo. W ocenie Sądu powyższa świadomość wynika przede wszystkim z obranego przez oskarżoną sposobu działania oraz celu do którego dążyła, a którym niewątpliwie była sprzedaż nieruchomości z wykluczeniem udziału w tej czynności swojego męża. Nie sposób bowiem w obliczu wyjaśnień oskarżonej dojść do wniosku odmiennego. Zdaniem Sądu przeciwnie do twierdzeń oskarżonej – podjętych przez nią

działań nie usprawiedliwia okoliczność choroby męża czy też panujące pomiędzy nimi złe relacje. W tym zakresie niewątpliwym dla Sądu pozostaje, że oskarżona chcąc sprzedać nieruchomość wspólną bez zgody małżonka – winna złożyć do Sądu należycie umotywowany wniosek o wyrażenie zgody na dokonanie takiej sprzedaży bez zgody małżonka, bądź skorzystać z innych dostępnych prawnie środków umożliwiających jej w ostateczności samodzielne dokonanie sprzedaży. Tym niemniej jednak oskarżona dążąc do swojego celu nie podjęła starań by takowych środków wyszukać i z nich skorzystać, lecz ostatecznie zdecydowała się na rozwiązanie wymagające podrobienia podpisu swojego męża - niewątpliwie posiadając przy tym, jako osoba dojrzała życiowo, świadomość karalności takiego działania. W tym też miejscu podkreślenia jednak wymaga, że Sąd dokonując powyższego wniosku miał na uwadze również rolę jaką w w/w wydarzeniach odgrywał R. B..

Co również istotne w ocenie Sadu niewątpliwym pozostaje nadto, że z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że oskarżona w ostatecznym rozrachunku działała

		<p>również i na swoją szkodę, tym niemniej jednak na uwadze należy mieć, że postępowanie przygotowawcze w zakresie w jakim miała ona status pokrzywdzonej zostało prawomocnie umorzone, podobnie jak postępowanie przed tut. Sądem zainicjowane w dalszej kolejności subsydiarnym aktem oskarżenia ((...)).</p>
<p>częściowe wyjaśnienia R. B.</p>	<p>Oceniając wyjaśnienia oskarżonego sąd nie dał im wiary co do głównego przedmiotu procesu, albowiem pozostają one w sprzeczności nie tylko z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, ale również z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.</p> <p>Sąd w pierwszej kolejności nie dał zatem wiary wyjaśnieniom R. B. w zakresie w jakim nie przyznał się on do zarzucanego mu czynu oraz starał się wykazać iż E. S. dobrowolnie, świadomie i z własnej inicjatywy podpisała przedłożony jej weksel in blanco. W tym bowiem kontekście podkreślenia wymaga, iż o ile Sąd odmówił wiarygodności twierdzeniom E. K. (1) o podpisaniu pustej, wykropkowanej kartki</p>	

opierając się w tym zakresie m.in. na wyjaśnieniach R. B., o tyle w ocenie Sądu należało odrzucić przedstawianą przez niego wersję jakoby to po przekazaniu E. K. (1) wzoru weksla in blanco – miała mu ona przynieść podpisany przez siebie weksel i oświadczyć, że został on podpisany również przez jej męża. Zdaniem Sądu forsowany przez oskarżonego bieg wydarzeń sprzeczny jest przede wszystkim z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, wszak nawet przyjmując za prawdziwe twierdzenia oskarżonego – naiwnym byłoby sądzić, iż takowy weksel dobrowolnie podpisałby również P. S. w stosunku do zobowiązania, które po pierwsze, zgodnie z ocenionym za wiarygodny materiałem dowodowym – nie istniało, a po drugie – gdyby nawet istniało - to podpisanie weksla następowałoby już po faktycznym powstaniu zobowiązania – a zatem w czasie kiedy to nie miałby on absolutnie żadnego interesu w podpisaniu takowego dokumentu. Tym bardziej, że w obliczu wskazywanej przez D. L. oraz A. L. okoliczności - z uwagi na duży kredyt zaufania do P. S. mieli oni nie uzależniać realizacji rzekomego zamówienia od uiszczenia przez niego należności za poprzednie zamówienia czy też

ustanowienia właściwego zabezpieczenia w tym zakresie.

Sąd w dalszej kolejności, mając na uwadze m.in. dokonane przy ocenie wyjaśnień D. L. rozważania z których wywodzi brak istnienia po stronie P. S. zobowiązania dającego podstawę do jego zabezpieczenia – przeciwnie do stanowiska oskarżonego uznał iż ten od początku miał świadomość braku istnienia po stronie P. S. zobowiązania względem (...) sp. z o.o. Wszak całkowicie nielogicznym, w przypadku braku świadomości oskarżonego, byłoby działanie w którym nie mając w dyspozycji żadnego dokumentu źródłowego potwierdzającego istnienie zobowiązania, zapłaciłby (...) sp. z o.o. w gotówce kwotę kilkudziesięciu tysięcy złotych i następnie podjąłby się dochodzenia wiarygodności z samego weksła. Jak zaś ustalił Sąd - takowa dokumentacja w ogóle nie istniała i brak jest jakichkolwiek śladów pozwalających na korzystne dla oskarżonego uznanie w tym zakresie. Nadto nie ulega wątpliwości Sądu, iż w przypadku uiszczenia kwoty na rzecz (...) sp. z o.o. tytułem indosu weksła – musiałaby istnieć w tym przedmiocie jakakolwiek dokumentacja.

Tymczasem ani oskarżony

	<p>ani też powołujący się na otrzymanie kwoty za indos weksła – świadek A. L. – nie byli w stanie wskazać/przedłożyć żadnego dokumentu potwierdzającego dokonanie w/w czynności ani też przedstawić wspólnej i zgodnej wersji wydarzeń w tym zakresie.</p> <p>Sąd w dalszej kolejności nie uwzględnił wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim starając się wykazać istnienie po stronie E. K. (1) świadomości i wiedzy podejmowanych przez siebie działań podnosił okoliczność występowania E. K. (1) jako powód w szeregu spraw cywilnych o zapłatę weksła, uznając iż z uwagi na fakt, że wydarzenia te miały miejsce po podrobieniu przez E. K. (1) podpisu na blankiecie weksła in blanco – podnoszona przez oskarżonego okoliczność jest nieprzydatna do wykazania jego twierdzeń.</p>	
częściowe wyjaśnienia D. L.	Oceniając wyjaśnienia oskarżonego, sąd nie dał im wiary co do głównego przedmiotu procesu, albowiem pozostają one w sprzeczności nie tylko z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, ale również z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Sąd nie dał	

zatem wiary wyjaśnieniom D. L. w zakresie w jakim nie przyznał się on do zarzucanego mu czynu oraz starał się wykazać istnienie wierzytelności (...) sp. z o.o. względem P. S. w wysokości 200.080 zł. Sąd przeciwnie do twierdzeń oskarżonego jak i świadka – A. L. – uznał, że w stosunku do P. S., zarówno od strony P.H. (...) jak i następnie (...) sp. z o.o. nie istniało żadne nieopłacone zobowiązanie jak również uznał, że wypełnienie przez D. L. weksła in blanco miało jedynie służyć stworzeniu pozoru istnienia wierzytelności i uzyskania z tego tytułu korzyści majątkowej.

W pierwszej kolejności zwrócić uwagę, należy, że P. S. nie prowadził odrębnej od P.H.U. (...) działalności gospodarczej, zaś pośredniczył on jedynie w kontaktach pomiędzy P.H.U. (...) a P.H. (...) i co za tym idzie wszelkie faktury związane z powyższą współpracą handlową były wystawiane na P.H.U. (...). Zgromadzona w niniejszej sprawie dokumentacja księgowa wskazuje natomiast, że wszelkie ślady istniejącej na przestrzeni lat 2011-2014 współpracy kończą się niezapłaconą fakturą VAT w kwocie 595.32 zł datowaną na 3 lipca 2014r. Konfrontacja tychże faktur

z zawiadomieniem o dokonaniu w dniu 20 grudnia 2014r. cesji wierzytelności na (...) sp. z o.o. oraz relacją R. L. wskazuje natomiast, że zarówno wskazywana powyżej faktura jak i wszelkie pozostałe nieopłacone faktury datowane na 2014r. zostały w całości uregulowane przez E. S. poprzez m.in. sprzedaż samochodu osobowego marki M., co odbyło się za zgodą i wiedzą wierzyciela. W dalszej kolejności zgromadzona w niniejszej sprawie dokumentacja księgowa P.H.U. (...), (...) sp. z o.o. i P.H. (...) nie wskazuje, aby po dacie 3 lipca 2014r. miało dochodzić do kolejnych wymian handlowych pomiędzy P.H.U. (...)/P. S. a P.H. (...) lub A., jak również nie wskazuje, aby poza wyżej opisaną i wyegzekwowaną wierzytelnością istniały w stosunku do P.H.U. (...) lub P. S. inne zobowiązania. Co więcej, dokumentacja ta nie potwierdza wskazywanej przez oskarżonego okoliczności jakoby to w związku z dokonywanymi przez P. S. zwrotami części zamówionego na ponad 200.000 zł towaru miały być dokonywane korekty faktur VAT.

W związku z powyższym – o czym świadczy również literalna treść zawiadomienia o

dokonaniu cesji – zdaniem Sądu uznać należało, iż z chwilą spłaty przez P.H.U. (...) należności w kwocie 21.562.05 zł spółce (...) nie przysługiwała już jakakolwiek wierzytelność wobec ww. podmiotu. W stanowisku tym Sąd utwierdziła ponadto okoliczność, iż brak jest jakichkolwiek dowodów, aby wskazywane przez oskarżonego towary, które rzekomo zamówić miał P. S. - miały zostać mu wydane. Na uwadze zaś należy mieć wskazywane przez A. R. okoliczności odnoszące się do procesu dostawy zamawianych towarów, w których bezpośrednio wskazał iż „Jak woziliśmy towar, to doręczaliśmy albo WZ-tkę, albo fakturę. Nigdy nie widziałem zamówienia. Na WZ-tce potwierdzało się odbiór towaru. Na fakturze też czasami podpisywali się monterzy po uzgodnieniu tego z szefem. Czasami jak się dowoziło coś, jakiś drobny towar, to było bez faktury i wtedy nie było na czym podpisać, przy dużych dostawach zawsze było potwierdzane. Częściej była WZ-tka niż faktura”. Zasady logiki i doświadczenia życiowego nakazywały zatem uznanie, że zamówienie w wysokości 200.080 zł niewątpliwie należało do „dużych” wobec czego niezależnie od tego czy towar miałby zostać doręczony

w częściach czy też w całości i niezależnie czy przez pracownika czy też miałby zostać odebrany przez pokrzywdzonego osobiście – niewątpliwym dla Sądu pozostaje, że czynność ta winna zostać w jakiś sposób potwierdzona, chociażby wskazywaną przez A. R. WZ-tką, fakturą czy też nawet zwykłą adnotacją. Tym bardziej, że zgodnie z twierdzeniem oskarżonego zapłata za zamawiany dla P. S. towar miała zostać uiszczona przez P.H. (...)/ (...) sp. z o.o. „od razu” i w całości.

Sąd za nieprzydatne do wykazania podnoszonego przez oskarżonego twierdzenia o istnieniu wobec P. S. wierzytelności w kwocie 200.080 zł uznał dostarczone faktury za okres od 5 lipca 2013r. do 26 czerwca 2014r. Powyższe stanowiły bowiem jedynie dowód, że P.H. (...) dokonywała zakupu towarów od szeregu różnych dostawców. Brak jest na nich natomiast potwierdzenia, aby te towary miały zostać przekazane P.H.U. (...) lub P. S.. Ponadto jak już wskazywano powyżej - konfrontacja tychże faktur z dokumentacją odnoszącą się do dokonanej w dniu 20.12.2014r. cesji wierzytelności na rzecz (...) sp. z o.o. nakazuje uznać, że odnoszą się one do wierzytelności w całości

uregulowanej przez E. K.
(1).

W dalszej kolejności Sąd odmówił również wiarygodności twierdzeniom oskarżonego, w których racjonalizował brak podpisania umowy z P. S. wskazując na długotrwałą współpracę z nim oraz istniejące wobec niego zaufanie. Zdaniem Sądu powyższe twierdzenie, podobnie jak samo założenie, że dokonywane w przeszłości transakcje z P. S. miałyby uzasadniać złożenie przez P.H. (...) lub (...) sp. z o.o. zamówienia na 200.080 zł jest wysoce nieprawdopodobne i budzi wątpliwości nie tylko w obliczu zgromadzonych danych księgowych, w tym w szczególności wskazujących na łączne kwoty dotychczas składanych w imieniu P.H.U. (...) zamówień (k. 168 - 173) ale i samego faktu, że oskarżony mimo wskazania, że razem z ojcem „od razu zamówiliśmy całość towaru dla Pana S. (...)” to nie był w stanie wskazać gdzie rzekomy towar był zamówiony, określić gdzie był przechowywany a także w jaki sposób dokonał jego wyceny. Podnieść zaś należy, że zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego miał on w P.H. (...) zajmować się m.in. kompletowaniem i wydawaniem zamówień

oraz sporządzaniem ich wycen, a w (...) sp. z o.o. pełnić miał funkcję Prezesa Spółki.

W tym też miejscu wskazać należy, że powyższe okoliczności, a w szczególności brak jakiegokolwiek dokumentacji potwierdzającej istnienie zobowiązania wobec P. S. oraz niemożność odniesienia się oskarżonego do istotnych elementów rzekomo złożonego zamówienia - w obliczu podnoszonych przez niego twierdzeń i roli jaką pełnił w P.H. (...) i następnie (...) sp. z o.o. - doprowadziły Sąd do przekonania, iż oskarżony musiał mieć świadomość, co do braku istnienia zobowiązania P. S., będącego podstawą do dochodzenia zapłaty na podstawie weksla.

Sąd w dalszej kolejności, mając na uwadze m.in. bezsporną okoliczność podrobienia przez E. K. (1) podpisu swojego męża oraz treść wyjaśnień R. B., w których wskazuje, iż to on dostarczył do (...) sp. z o.o. podpisany zarówno przez E. K. (1) jak i P. S. weksel in blanco i zaproponował jego wypełnienie - odmówił wiarygodności wyjaśnieniom D. L. w zakresie w jakim wskazywał, że przedmiotowy weksel miał zostać prawdopodobnie

	<p>zostawiony i podpisany przez P. S. w czasie kiedy to przyjechał oddawać zamówiony towar oraz doręczył podpisane przez siebie faktury. W wyniku zaistniałej sprzeczności Sąd dokonując ustaleń faktycznych oparł się na wyjaśnieniach R. B., które w tej części pozostawały logiczne i spójne.</p>	
częściowe zeznania A. L.	<p>Dokonując oceny zeznań świadka Sąd miał przede wszystkim na uwadze fakt, że oskarżony D. L. jest jego synem. Z oczywistych względów rodziło to daleko idące obawy, że jego zeznania mogą być tendencyjne i składane w poczuciu solidarności. Konfrontacja treści zeznań A. L. z wyjaśnieniami D. L. doprowadziła Sąd do przekonania, iż obrona przez niego narracja stanowiła nic innego jak nieudolną próbę pomocy swojemu synowi. Zeznania świadka stanowiły bowiem powielenie tych samych okoliczności, sprzeczności i luk w rozumowaniu, z tą jedyną różnicą, iż opisywane przez niego wydarzenia były bardziej szczegółowe, aczkolwiek równie nie odnajdujące oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd zatem z tych samych przyczyn, co wskazywanych w przypadku D. L., nie uwzględnił tej części zeznań świadka A. L. w zakresie w jakim</p>	

wskazywał on na istnienie wiarytelności (...) sp. z o.o. względem P. S. w wysokości 200.080 zł, wystawianie faktur jedynie na część jego zamówienia oraz ich korekty i tłumaczył brak zawarcia umowy z P. S. „dużym kredytem zaufania” do niego. W tym bowiem zakresie uzupełniając argumentację wskazaną przy ocenie wyjaśnień D. L. wskazać należy, że Sąd za całkowicie sprzeczne ze zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym uznał w całości zeznania świadka, w których starając się wykazać istnienie zarówno dużego kredytu zaufania jak i jednocześnie uzasadnić realizację przez P.H. (...) kolejnych części rzekomego zamówienia P. S. – wskazywał on na uprzednie realizowanie przez pokrzywdzonego dużych zamówień za „10.000 zł, 50.000 zł czy nawet 400.000 zł”. Twierdzenia te nie odnajdują bowiem żadnego pokrycia w zgromadzonych dokumentach księgowych odnoszących się zarówno do P.H. (...) sp. z o.o. czy też P.H.U. (...) - a z której wynika, że w całym okresie współpracy (17.02.2011 – 28.05.2014) dwa największe pojedyncze zamówienia dla P.H.U. (...) opiewały odpowiednio na kwotę 16.837,29 zł i 13.000,07 zł, zaś łączne

roczne kwoty zamówień wynosiły odpowiednio w 2011r. - 16 817,35 zł; w 2012 - 17 677,65 zł; w 2013 - 5 195,55 zł; w 2014 - 40 374,23 zł.

Sąd w dalszej kolejności pragnie zauważyć, iż A. L., podobnie jak D. L., na żadnym z etapów postępowania nie był w stanie określić czasu rzekomo składanych przez pokrzywdzonego zamówień, ich kwot, sposobu wyliczenia, czy wzywał P. S. do odbioru zamówionego towaru a ponadto sam też nie był w stanie określić czy wierzytelność wobec P. S. została zaksięgowana, czy została ona zbyta na rzecz Kancelarii (...) i za jaką kwotę, czy sprzedaż została odnotowana, czy zawiadamiał państwo S. o dokonanej cesji tejże wierzytelności na (...) sp. z o.o. ani też nie był w stanie przedstawić jakiegokolwiek dokumentacji mającej potwierdzić podnoszone przez niego okoliczności, które w ocenie Sądu cechowały się brakiem logiki, miejscami wzajemnie się wykluczały oraz nie odnajdowały oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W obliczu braku jakiegokolwiek dokumentacji, jako całkowicie niewiarygodną i sprzeczną zarówno z zasadami prowadzenia działalności gospodarczej

jak i przepisami ordynacji podatkowej Sąd uznał również relację świadka, w której podnosił, iż ustne zamówienia pokrzywdzonego i innych kontrahentów spisywać miał „na takich żółtych karteczkach bądź zeszytach” który to następnie po roku miał być niszczone.

W ocenie Sądu mając także na uwadze całokształt zeznań świadka nie sposób nie zauważyć, że ma on tendencję do zawyżania podawanych przez siebie kwot, co odnajduje wyraz nie tylko opisanym powyżej przypadku ale i również w treści jego zeznań odnoszących się do istniejącego niegdyś zadłużenia P.H.U. (...) wobec prowadzonej przez niego działalności. Świadek odnosząc się bowiem „rozliczenia z samochodem”, pomimo częściowej niepamięci, wskazał m.in. „Wydaje mi się, że chodziło o sumę kilkuset tysięcy złotych”. W tym zaś kontekście niewątpliwym jest, że wbrew sformułowaniu świadka zadłużenie to opiewało na kwotę 21.562,05 zł.

zeznania świadka P. L.

Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego nie uwzględnił zeznań świadka, z uwagi na fakt, iż nie posiadał on szczegółowej wiedzy na temat wydarzeń objętych aktem oskarżenia.

<p>zeznania pokrzywdzonego P. S.</p>	<p>Pokrzywdzony wezwany na rozprawę i pouczone o określonym w art. 182 k.p.k. prawie do odmowy składania zeznań oświadczył, że z tego prawa korzysta i odmawia ich składania. Wobec powyższego Sąd ustalając stan faktyczny nie uwzględnił treści zeznań pokrzywdzonego, w tym złożonych w toku postępowania przygotowawczego. Stan faktyczny został ustalony w oparciu o pozostałe dowody zebrane w sprawie – ocenione w punkcie 2.1.</p>	
<p>zeznania E. K. (1) oraz R. B. w charakterze świadka</p>	<p>Sąd ustalając stan faktyczny oraz dokonując oceny treści wyjaśnień oskarżonych nie uwzględnił ponadto wyjaśnień oskarżonych w zakresie w jakim w swoich twierdzeniach odwoływali się do odpowiednio zeznań E. K. (1) i R. B. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego w charakterze świadków.</p> <p>W tym bowiem zakresie przypomnieć należy, że przepis art. 389 § 1 k.p.k. <i>expressis verbis</i> stanowi, że: „jeżeli oskarżony odmawia wyjaśnień lub wyjaśnia odmiennie niż poprzednio albo oświadcza, że pewnych okoliczności nie pamięta, wolno na rozprawie odczytywać tylko w odpowiednim zakresie protokoły jego wyjaśnień złożonych</p>	

poprzednio w charakterze oskarżonego w tej lub innej sprawie w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę. Z cytowanego przepisu a contrario wynika, iż niedopuszczalne jest odczytywanie protokołów zeznań złożonych przez oskarżonego w charakterze świadka.

U podstaw takiego unormowania leży założenie, wyłączające możliwość wykorzystywania przeciwko oskarżonemu jego własnych oświadczeń złożonych w innym układzie procesowym niż przewidziane przez ustawę przesłuchanie go w charakterze podejrzanego. Takie rozwiązanie jest oczywiście zrozumiałe, jeśli się zważy, iż świadek ma obowiązek zeznawać prawdę i to pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, oskarżony zaś ma prawo do odmowy składania wyjaśnień, do odmowy odpowiedzi na zadawane mu pytania, co oznacza, iż rygory, które odnoszą się do świadka nie mają zastosowania wobec oskarżonego. Stąd też w literaturze procesu karnego przyjmuje się, że a contrario ex art. 391 § 2 k.p.k. zw. z art. 389 k.p.k. wynika samoistny zakaz

	<p>wykorzystania protokołu zeznań złożonych przez świadka w stadium przygotowawczym, który jest następnie przesłuchiwany w charakterze oskarżonego (więcej na ten temat zob. Z. Kwiatkowski: Zakazy dowodowe w procesie karnym. Zakamycze 2005, s. 349-355).</p>		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I.	E. K. (1) (poprzednio S.)
II.	R. B.		
III.	D. L.		
Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

I. Oskarżona E. K. (1) (poprzednio S.) – pkt. I. części dyspozytywnej wyroku

Po dokonaniu analizy i przedstawionej powyżej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w ocenie Sądu zgromadzone w niniejszej sprawie dowody dają niewątpliwą podstawę do stwierdzenia, że oskarżona E. K. (1) (poprzednio S.) swoim zachowaniem opisanym w pkt I. części dyspozytywnej wyroku, wypełniła znamiona przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. i 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W tym też zakresie podkreślić należy, iż Sąd mając na uwadze, że data 1 października 2015 r. odnosiła się do daty wypełnienia przez D. L. przedłożonego mu weksla, zmienił czasookres przypisanego E. K. (1) czynu ustalając, iż bieg przestępstwa rozpoczął się w bliżej nieokreślonym dniu drugiej połowy 2015r. oraz w dalszej kolejności uznał, iż brak jest podstaw do uznania, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k. czy też, aby działała wspólnie i w porozumieniu z R. B..

W pierwszej jednak kolejności rozważania w zakresie

odpowiedzialności za czyn z 310 § 1 i 2 k.k. oprzeć należy na analizie znamion tego przestępstwa, których realizacji ustawodawca wymaga od ewentualnego sprawcy, a którym może być każdy. Dyspozycja art. 310 § 1 k.k. wskazuje, bowiem że odpowiedzialność karną za to przestępstwo ponosi sprawca, który podrabia albo przerabia polski albo obcy pieniądz, polski albo obcy znak pieniężny, który został ustalony jako prawny środek płatniczy, jednak nie został jeszcze wprowadzony do obiegu, inny środek płatniczy albo dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce lub z pieniędzy, innego środka płatniczego albo z takiego dokumentu usuwa oznakę umorzenia. W tym też zakresie podkreślić należy, że weksel niezpełny – zwany wekslem in blanco – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, może stanowić dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej, o którym mowa w art. 310 § 1 k.k. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2007 roku, sygn. akt I KZP 2/07, OSNKW 2007/4/31).

W cytowanej uchwale Sąd Najwyższy podkreślił, że kodeks cywilny w art. 921^(6) - 921^(16) zawiera przepisy dotyczące papierów wartościowych. Z treści art. 921^(1) k.c. można wnioskować, że zobowiązanie, do świadczenia którego zobowiązany jest dłużnik, ma wynikać z wystawionego papieru wartościowego. Spełnienie świadczenia do rąk posiadacza legitymowanego treścią papieru wartościowego zwalnia dłużnika, chyba że działał w złej wierze (art. 921^(7) k.c.). Wystawca, składając podpis na blankiecie wekslowym, zobowiązuje się bezwarunkowo zapłacić uzgodnioną z remitentem sumę wekslową. W razie braku spełnienia świadczenia przez dłużnika, wierzyciel ma prawo wypełnienia weksła in blanco i domagania się zapłaty od wystawcy weksła. Skoro weksel in blanco potwierdza istnienie prawa majątkowego, należy przyjąć, że jest papierem wartościowym. Weksel in blanco, stanowiąc papier wartościowy dający podstawę do otrzymania sumy pieniężnej, może być dokumentem uprawniającym do otrzymania sumy

pieniężnej, o którym mowa w art. 310 § 1 k.k. Zgodnie z art. 115 § 14 k.k. dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Kodeks karny określa więc bardzo szerokie znaczenie dokumentu, w związku z tym wymienione enumeratywnie w dyspozycji art. 310 k.k. dokumenty mieszczą się w zakresie regulacji art. 115 § 14 k.k. Zgodnie zatem przywołaną powyżej uchwałą Sądu Najwyższego, weksel in blanco, choć ma charakter gwarancyjny, to może stanowić dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej i stanowisko to aktualnie jest w orzecznictwie dominujące (ZOB. TEŻ: WYROK SA W WARSZAWIE Z 17 LUTEGO 2016 R., II AKA 7/16, LEX NR 2039643; WYROK SA W ŁODZI Z 12 LUTEGO 2015 R., II AKA 318/14, LEX NR 1755177; WYROK SA W KATOWICACH Z 13 LISTOPADA 2003 R., II AKA 377/03, OSA 2004/12/90; WYROK SA W KATOWICACH Z 20 MAJA 2010 R., II AKO 105/10, LEX NR 663648; WYROK

SA W KATOWICACH
Z 13 MARCA 2003
R., II AKA 52/03,
LEX NR 82852; WYROK
SA WE WROCŁAWIU
Z 5 KWIETNIA 2006
R., II AKA 355/05,
LEX NR 176529; J.
S., WEKSEL WŁASNY
IN BLANCO JAKO
PRZEDMIOT
WYKONAWCZY W
PRZESTĘPSTWIE Z ART.
310 § 1 K.K., PRZEGLĄD
SĄDOWY 2007, NR 1, S.
79; M. P.: WEKSEL IN
BLANCO JAKO ŚRODEK
PŁATNICZY, LEX).

W dalszej kolejności wskazać należy, że przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim, zaś samo zachowanie sprawcy czynu z § 1 polegać może zarówno na „podrabianiu” bądź „przerabianiu” polskiego albo obcego pieniądza, innego środka płatniczego lub dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierającego obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce; lub „usuwaniu” z takiego dokumentu oznaki umorzenia. Bez znaczenia przy tym dla bytu przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. pozostaje cel, jaki przyświeca sprawcy albowiem przestępstwo fałszowania pieniędzy, czy papierów wartościowych (w tym weksła) jest

skierowane przeciwko bezpieczeństwu obrotu finansowego. Motywacja sprawcy może natomiast determinować zaistnienie, bądź też niezaistnienie przypadku mniejszej wagi o którym mowa w § 3 omawianego przepisu.

W tym też miejscu z uwagi na sposób w jaki E. K. (1) miała popełnić zarzucany jej czyn wskazać nadto należy, że znamię „podrobienie” określone zarówno na gruncie art. 310 § 1 k.k. jak i 270 § 1 k.k. polega na sporządzeniu przedmiotu (pisma, druku, itd.), który ma imitować dokument autentyczny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony. Istotą przestępstwa jest więc nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. pismu) pozorów, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest (VIDE: WYROK SN Z DNIA 9.1.2013R. V KK 97/12; WYROK SN Z DNIA 27.11.2000R. III KKN 233/98, LEX NR 51125). Podrobieniem będzie też spreparowanie dokumentu w imieniu osoby istniejącej lub fikcyjnej, a nawet podpisanie autentycznego

dokumentu cudzym nazwiskiem, chociaż za zgodą osoby zainteresowanej (VIDE: WYROK SN Z DNIA 25.10.1979R., II KR 10/79, OSNPG 1980, NR 11, POZ. 127). Przy czym dokument można podrobić nie tylko poprzez wypełnienie go w całości przez nieuprawniony do tego podmiot. W literaturze prawa karnego wyraźnie się podkreśla, że dla zrealizowania znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. wystarczające jest podrobienie tylko fragmentu dokumentu (VIDE: O. GÓRNIOK, KODEKS KARNY, KOMENTARZ, GDAŃSK 1999 R., T. III, STR. 328; W. WRÓBEL W: KODEKS KARNY, KOMENTARZ, RED. A. ZOLL, ZAKAMYCZE 1999 R., T. 2, STR. 1030). Dla bytu omawianego przestępstwa nie jest również istotne, jakich środków działania użył sprawca (prymitywnych czy doskonałych), lecz sam fakt podrobienia lub przerobienia pieniądza, innego środka płatniczego lub dokumentu wymienionego w art. 310 § 1 k.k., w warunkach umożliwiających puszczenie go w obieg jako autentycznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 1988 roku, sygn. akt II KR 7/88, OSNPG 1989/1/9).

W świetle powyższych rozważań, w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż na gruncie niniejszej sprawy E. K. (1) nakreślając w bliżej nieokreślonym dniu drugiej połowy 2015r. na blankiecie weksla in blanco, podpis swojego męża P. S. dopuściła się popełnienia przestępstwa podrobienia dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej – a zatem czynu z art. 310 § 1 k.k. Podpisując bowiem weksel cudzym imieniem i nazwiskiem stworzyła ona pozory, że pochodzi on od osoby, za którą podpis został złożony. Puszczanie zaś w obieg podrobionego weksla in blanco sprowadzało się do przekazania weksla oskarżonemu R. B., czym oskarżona niewątpliwie wyczerpała znamiona czynu opisanego w art. 310 § 2 k.k. Wątpliwości Sądu nie budziła zatem również i kumulatywna kwalifikacja czynu na podstawie art. 310 §1 i § 2 k.k. Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni aprobuje stanowisko wyrażone m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 stycznia 2013r. sygn. akt II AKa 471/12, w którym podkreślono, iż „o kumulatywnym zbiegu przepisów z § 1 i 2 art. 310 k.k. można i należy mówić wtedy, gdy sprawca podrobienia

lub przerobienia pieniędzy lub dokumentów działające z góry powziętym zamiarem, by te podrobione lub przerobione przez siebie pieniądze lub dokumenty puścić w obieg, a następnie ten zamiar realizuje i gdy ponadto czynnościom tym towarzyszy bezpośrednia zwartość czasowa”.

Sąd uznał również, iż oskarżona działała umyślnie z zamiarem bezpośrednim popełnienia przestępstwa, w tym znaczeniu, iż chciała sfalszować podpis męża na wekslu i swoim zachowaniem bezpośrednio do tego zmierzała. Jak już bowiem wskazywał Sąd przy ocenie wyjaśnień oskarżonej – świadomość ta jak i zamiar wynika przede wszystkim z obranego przez oskarżoną sposobu działania oraz celu do którego dążyła. Oskarżona nadto w swoich wyjaśnieniach przyznała się do podrobienia podpisu, co również wskazuje, iż miała ona świadomość działania niezgodnego z prawem. Jak zaś wykazano, dla określenia odpowiedzialności karnej z art. 310 § 1 i 2 k.k. nie ma znaczenia cel, jakim kierowała się oskarżona, a więc nie ma znaczenia, czy chciała w ten sposób dokonać bezpiecznej sprzedaży nieruchomości, czy też uzyskać korzyści

majątkowe kosztem
swojego męża. W
niniejszej sprawie brak
było przesłanek
wyłączających winę i
bezprawność
przypisanego jej czynu.

W dalszej kolejności Sąd,
uznał jednak, iż brak
jest podstaw do uznania,
że oskarżona opisanym
powyżej zachowaniem
miała wypełnić znamiona
czynu z art. 286 § 1 k.k. lub
też aby miała ona działać
wspólnie i w porozumieniu
z oskarżonym R. B..

W tym bowiem zakresie
wskazać należy, że
dyspozycję art. 286 § 1
k.k. wypełnia ten, kto w
celu osiągnięcia korzyści
majątkowej, doprowadza
inną osobę do
niekorzystnego
rozporządzenia własnym
lub cudzym mieniem za
pomocą wprowadzenia jej
w błąd albo wyzyskania
błądu lub niezdolności
do należytego pojmowania
przedsiębranego
działania.

Istotą tego przestępstwa
jest posłużenie się
fałszem, jako czynnikiem
sprawczym, który ma
doprowadzić
pokrzywdzonego do
podjęcia niekorzystnej
decyzji majątkowej. Od
strony przedmiotowej tego
przestępstwa wymagane
jest wprowadzenie w
błąd albo wyzyskanie
błądu lub niezdolności
do należytego pojmowania

przedsiębranego działania oraz doprowadzenie tymi sposobami innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem. Natomiast od strony podmiotowej przypisanie czynu z art. 286 § 1 k.k. wymaga wykazania, że oskarżony działał wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym, obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania (A. Zoll „Komentarz do kodeksu karnego. Część szczególna”, t. 3, str. 167; wyrok SN z dnia 16.01.1980 r., V KRN 317/79, OSNPG 1980/6/81; wyrok SA w Lublinie z dnia 21.02.1997 r., II AKa 4/97). Sposób określenia znamion oszustwa wskazuje, że elementem, którym musi się charakteryzować każdy sposób wprowadzenia w błąd, jest to, iż ma ono wywołać u konkretnego podmiotu wyobrażenie o istniejącym stanie rzeczy nieodpowiadające prawdzie.

Istota współsprawstwa sprowadza się natomiast do wspólnego wykonania czynu zabronionego przez kilku uczestników przestępczego porozumienia i objęcia świadomości realizacji całości określonego czynu w ramach przyjętego podziału ról. Decydujące jest, by współdziałający

dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami w ramach wspólnego porozumienia. Nie budzi również wątpliwości, iż przypisanie sprawcy popełnienia czynu zabronionego w formie współsprawstwa wymaga nie tylko wykazania istnienia zamiaru (woli i świadomości wspólnego zachowania) po stronie każdego z uczestników tego procederu, a więc porozumienia o wspólnym popełnieniu zarzuconego im czynu, ale również faktu wspólnego wykonania przez nich tego czynu. Tylko kumulatywne wystąpienie tych dwóch przesłanek daje podstawy do przyjęcia, że sprawcy dopuścili się przestępstwa "wspólnie i w porozumieniu".

Przenosząc zatem powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy – zdaniem Sądu jakkolwiek oskarżona nie miała wątpliwości co do podrobienia podpisu swojego męża na blankiecie weksla in blanco i puściła go w dalszy obieg, tak zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania, iż obejmowała swoją świadomością, iż weksel ten zostanie później wykorzystany przez oskarżonego R. B. w celu dochodzenia roszczeń od P. S. - oraz samej oskarżonej - na drodze sądowej. Przyjęcie

odmiennego zapatrywania
wbrew - treści wyjaśnień
oskarżonej - byłyby
również nielogiczne z tego
powodu, iż wymagałoby
uznania, iż oskarżona
świadomie zgodziłaby się
na działanie na własną
szkodę. To na jej nazwisko
prowadzona była bowiem
działalność P.H.U. (...) i to oskarżona obok
podpisu pokrzywdzonego,
który podrobiła, nakreśliła
również swój własny
podpis.

Mając zatem powyższe na
uwadze Sąd wyeliminował
z czynu przypisanego
oskarżonej łączną
kwalifikację z art. 286
§ 1 k.k. w zw. z art.
294 § 1 k.k. i uznał,
iż oskarżona w zakresie
przypisanego jej czynu
działała nie wspólnie
i w porozumieniu, w
celu osiągnięcia korzyści
majątkowej z oskarżonym
R. B., a jedynie na jego
polecenie co do czynu z art.
310 § 1 k.k. w zw. z art. 310
§ 2 k.k.

**II. Oskarżony R.
B. – pkt. II.
części dyspozytywnej
wyroku**

W ocenie Sądu wina i
sprawstwo oskarżonego R.
B. w zakresie zarzucanego
jemu i przypisanego
w pkt. II. części
dyspozytywnej wyroku
czynu kwalifikowanego z
art. 18 § 1 k.k. w zw. z art.
310 § 1 k.k. w zw. z art.
310 § 2 k.k. i art. 286 § 1

k.k. w zw. z art. 294 § 1
k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w z art. 12 k.k. nie budziła
wątpliwości.

W tym też zakresie
podkreślić należy, iż
aktualne w stosunku do
w/w czynów pozostają
rozważania Sądu
dotyczące oceny prawnej
ich znamion w ujęciu
orzecniczo-
doktrynalnym
szczegółowo
przedstawione przy ocenie
prawnej czynów
przypisanych E. K. (1),
zaś mając również na
uwadze wskazywane tam
okoliczności Sąd także
w przypadku oskarżonego
R. B. zmodyfikował
czasookres przypisanego
mu czynu uznając, iż
miał on początek w
bliżej nieokreślonym dniu
drugiej połowy 2015r. oraz
uznał, iż brak jest podstaw
do uznania, że oskarżony
przypisane mu działania
miał dokonać wspólnie i w
porozumieniu z E. K. (1).

Zgromadzony w niniejszej
sprawie materiał
dowodowy niewątpliwie
jednak świadczył o tym,
iż oskarżony od początku
miał świadomość braku
istnienia po stronie P.
S. zobowiązania względem
Spółki (...). Powyższe nie
przeszkodziło mu jednak
w poleceniu oskarżonej E.
K. (1), aby ta podrobiła
podpis swojego męża
na blankiecie weksla in
blanco, który to następnie
oskarżony odebrał i

przedłożył D. L. do wypełnienia. W dalszej kolejności brak było wiarygodnych dowodów wskazujących, iż mający następnie miejsce indos weksla przez (...) sp. z o.o. na rzecz Kancelarii (...) miała charakter rzeczywistej transakcji handlowej mającej jakiegokolwiek znamiona ekwiwalentności świadczenia. Jak bowiem wskazywał już Sąd przy ocenie twierdzeń oskarżonych jak i zeznań świadka A. L. – brak było jakichkolwiek dowodów mających potwierdzać dokonanie zapłaty za przedmiotowy indos. Następnie oskarżony puścił dalej w obieg, przedmiotowy weksel poprzez wniesienie jako Kancelaria (...) sp. z o.o. sp. k. pozwu o zapłatę w Sądzie Okręgowym we W., wprowadzając Sąd w błąd co do faktycznego istnienia zobowiązania oraz co do autentyczności puszczonego w obieg weksla, co skutkowało wydaniem w dniu 25 lutego 2016r. przez ten Sąd w sprawie o sygn. akt (...) nakazu zapłaty na kwotę 200.080 zł.

Działanie oskarżonego R. B. motywowane było osiągnięciem korzyści majątkowej w postaci kwoty, którą liczył na wyegzekwowanie od pokrzywdzonego P. S. i E. S. (aktualnie K.) co nie udało się tylko i wyłącznie

z uwagi na bezskuteczność i umorzenie egzekucji komorniczej.

W tym też miejscu podnieść należy, iż dokonane ustalenia niewątpliwie wskazywały, iż zachowanie R. B., w zakresie znamion z art. 310 § 1 k.k. nie polegało na „podrabianiu” bądź „przerabianiu” dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej lub „usuwaniu” z takiego dokumentu oznaki umorzenia – a jedynie na poleceniu podrobienia podpisu na przedmiotowym dokumencie tj. blankiecie weksla in blanco. Z tych też powodów, Sąd uznał, iż R. B. wypełnił znamiona z art. 310 § 1 k.k. pełniąc rolę kierowniczą. W tym bowiem kontekście wskazać należy, że ujęcie sprawstwa kierowniczego w art. 18 § 1 k.k. jako „kierowania wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę” wyznacza ramy czasowe czynności kierowania, łącząc je z chwilą wypełniania znamion czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę. O kierowaniu zachowaniem osoby wykonującej czyn zabroniony nie można mówić w przypadku podejmowania określonych czynności przed lub po zakończeniu wypełniania znamion

przez bezpośredniego wykonawcę. Trafnie konstrukcyjną istotę sprawstwa kierowniczego oddał Sąd Najwyższy, wskazując, że "warunkiem przypisania sprawstwa kierowniczego jest współczesne do wykonywania przez bezpośredniego sprawcę znamion czynu, pełnienie takiej roli. Skoro bowiem chodzi o kierowanie "wykonaniem", to następuje ono na etapie, na którym znamiona czynu są urzeczywistniane. Dopelniające słowo "wykonaniem", zawarte w art. 18 § 1 k.k., określa zatem etap, na którym funkcja kierowania jest realizowana. Ten "kieruje wykonaniem", kto czyni to także w fazie wypełniania znamion czynu" (post. z 15.02.2005 r., III KK 165/04) dodając ponadto, że "choć kierowanie może polegać także na wychodzeniu z pomysłem (inicjatywą) i wyrażaniu zgody na zaplanowane, a jeszcze nie zrealizowane pomysły, a także na zaaranżowaniu wszystkiego, co ma zapewnić sprawną realizację tych pomysłów, to dyspozycja art. 18 § 1 k.k. wymaga, aby kierujący nadto władał (kontrolował) stadium, w którym pomysły owe przeobrażają się w znamiona czynu zabronionego (są urzeczywistniane)" (zob.

też wyrok SN z 3.04.2006 r., V KK 316/05).

Przenosząc zaś powyższe na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że postawa R. B. nie tylko miała wpływ na decyzje podjętą przez E. K. (1), ale i miała decydujący wpływ na powodzenie całego „przedsięwzięcia” którego celem było uzyskanie od P. S. i E. S. (aktualnie K.) – nieistniejącej wierzycelności w wysokości 200.080 zł.

Sąd pragnie również podkreślić, iż dokonane uzupełnienie kwalifikacji zarzucanego R. B. czynu o art. 18 § 1 k.k. nie stanowi naruszenia zakazu reformationis in peius, którym Sąd na gruncie niniejszej sprawy jest związany (o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia), albowiem żadna postać zjawiskowa nie jest nadrzędna wobec innych i dokonanie w tym zakresie zmian nie może być uznane za rozstrzygnięcie mniej korzystne w rozumieniu art. 443 k.p.k. (Postanowienie SN z 14.10.2002 r., II KKN 268/01, LEX nr 55552, Wyrok SA we W. z 11.05.2023 r., II AKa 210/22, LEX nr 3597632.).

Mając na uwadze, iż kwota 200.080 zł stanowiła stosowanie do treści przepisu art. 115 § 5 k.k. mienie znacznej wartości,

uzasadniona była łączna kwalifikacja z art. 294 § 1 k.k. zaś za przyjęciem kwalifikacji z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją kodeksu karnego z dnia 15 listopada 2018 r. przemawiały krótkie odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi zachowaniami

oskarżonego oraz fakt, że działania determinowane były realizacją z góry powziętego zamiaru. Zgodnie z brzmieniem art. 12 k.k., przestępstwo ciągle zachodzi, gdy spełnione są określone przesłanki podmiotowe i przedmiotowe. Przesłanką podmiotową jest istniejący z góry zamiar, obejmujący realizację zamierzonego przestępstwa w dwu lub więcej zachowaniach, natomiast przesłanki przedmiotowe to "krótkie odstępy czasu" między tymi zachowaniami.

Tym samym oskarżony wypełnił swoim działaniem znamiona czynów z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w z art. 12 k.k.

III. Oskarżony D. L. – pkt. III. części dyspozytywnej wyroku

W ocenie Sądu wina i sprawstwo oskarżonego D. L. w zakresie zarzucanego jemu i przypisanego

w pkt. III. części dyspozytywnej wyroku czynu kwalifikowanego z art. 270 § 2 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. nie budziła wątpliwości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd zmodyfikował czasokres czynu przypisanego oskarżonemu, uznając, iż miał on miejsce pomiędzy 1 października 2015 r. tj. wraz z momentem wypełnienia przez niego przedłożonego mu przez oskarżonego R. B. weksla in blanco, a 8 stycznia 2016r., kiedy datowany miał być indos weksla, przy czym Sąd nie znalazł podstaw do uznania, iż oskarżony swoim działaniem wypełnił znamiona czynu z art. 310 § 1 i § 2 k.k. Brak było bowiem na gruncie niniejszej sprawy dowodów pozwalających na uznanie, że wypełniając weksel in blanco miał świadomość, iż opatrzony jest podrobionym podpisem P. S.. Natomiast dopiero taka świadomość oskarżonego warunkowałaby jego odpowiedzialność na podstawie w/w przepisów.

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał jednak, że oskarżony mając świadomość nieistnienia zobowiązania P. S. i wypełniając wbrew jego woli przedstawiony mu

przez R. B. blankiet weksla in blanco opatrzony jego podpisem oraz w dalszej kolejności indosując go na rzecz Kancelarii (...) sp. z o.o. sp. k., działając w zamiarze bezpośrednim, aby R. B. dokonał przestępstwa oszustwa na szkodę P. S., przez puszczenie weksla w obieg – swoim zachowaniem wypełnił znamiona z art. 270 § 2 k.k. Stosownie bowiem do tegoż przepisu wypełnianie blankietu jest karalne tylko wtedy, gdy ma miejsce niezgodnie z wolą podpisanego i na jego szkodę. Wypełnianie obejmuje natomiast czynności polegające na wprowadzeniu takich informacji, aby blankiet uzyskał cechy dokumentu. Jeśli wypełnienie tylko części blankietu wystarczy dla uzyskania przez niego cech dokumentu, to już w takim przypadku zachowanie sprawcy zrealizuje znamiona art. 270 § 2 (Wróbel, Sroka [w:] Wróbel, Zoll I/2, s. 705). Wypełnianie blankietu musi być również niezgodne z wolą podpisanego, którą należy rozumieć zgodnie z zasadami prawa cywilnego, a więc o oświadczenie woli jako kategorię prawną. Niezgodność woli może odnosić się do samego faktu wypełnienia blankietu, a także do określonej treści

wypełnienia (Zawłocki [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 779). Wypełnienie blankietu musi działać na szkodę wystawcy, a zatem być niekorzystne dla jego interesów, choć nie jest wymagane rzeczywiste wystąpienie szkody; wystarczy jedynie sama możliwość jej wystąpienia (Marek, Komentarz, s. 562; Peiper, Komentarz, s. 406). W tym też zakresie nie ulega wątpliwości Sądu, że opisane powyżej zachowanie oskarżonego nie doprowadziło do wyrządzenia pokrzywdzonemu „rzeczywistej szkody”, niemniej jednak niewątpliwie stanowiło działanie na szkodę P. S., oznaczonego jako wystawca na przedmiotowym wekslu. Wszak poprzez wniesienie na jego podstawie pozwu o zapłatę w Sądzie Okręgowym we W. (czym wprowadzono wskazany Sąd w błąd co do faktycznego istnienia zobowiązania, co skutkowało wydaniem w dniu 25 lutego 2016r. nakazu zapłaty przez ten Sąd na kwotę 200.080zł w sprawie o sygn. akt (...)) - prowadzona była zarówno w stosunku do P. S. jak i E. S. (aktualnie K.) egzekucja komornicza. Wskazać nadto należy, iż jakkolwiek Sąd ustalił, iż brak było po stronie oskarżonego D. L. bądź spółki (...) jakiegokolwiek

<p>przysporzenia majątkowego z tytułu indosu na rzecz kancelarii oskarżonego, tak wskazać należy, iż stosownie do treści art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.</p> <p>Sąd w dalszej kolejności uznał również, że opisane powyżej zachowanie oskarżonego polegające na wypełnieniu weksla jak i jego indosowaniu na rzecz kancelarii oskarżonego ułatwiło R. B. popełnienia czynu zabronionego na szkodę pokrzywdzonego – wobec czego należało je nadto zakwalifikować jako pomocnictwo (art. 18 § 3 k.k.) do czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>			
#	3.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			

#	3.7. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
E. K. (1) (poprzednio S.)	I.		Rozważając nad wymiarem kary dla oskarżonej Sąd, stosownie do art. 53 k.k., miał na uwadze m.in. stopień winy oskarżonej i społecznej szkodliwości jej czynu, zakładane cele kary, motywację i sposób zachowania oskarżonej, rodzaj i stopień ujemnych następstw przestępstwa oraz zachowanie się po jego popełnieniu. Oskarżona w zakresie przypisanego jej czynu działała umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. W chwili popełnienia czynu nie miała zniesionej ani ograniczonej poczytalności, w pełni zdawała sobie sprawę z bezprawności przedsięwziętych działań.

Sąd przy wymiarze kary baczyl nadto by nie naruszyć zakazu reformationis in peius, bowiem poprzednio wydanym wyrokiem w niniejszej sprawie oskarżonej przy zastosowaniu art. 60 § 2 i 6 k.k. wymierzono karę roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności. Apelację od tego wyroku na swoją korzyść wnieśli jedynie oskarżona E. K. (1) oraz R. B., zatem zgodnie z art. 443 k.p.k. orzeczenie obecnie zapadłe wobec E. K. (1) nie mogło być surowsze aniżeli uchylone. Z tych też względów Sąd wymierzył oskarżonej karę tożsamą z poprzednio orzeczoną, albowiem stanowi ona najniższy możliwy wymiar jaki w stosunku do sprawcy przestępstwa z art. 310 § 1 i 2 k.k. można orzec przy zastosowaniu art. 60 § 2 i 6 k.k.

Nie budzi przy tym wątpliwości, że za zastosowaniem w/w regulacji w stosunku do oskarżonej przemawia fakt, iż oskarżona poprzez popełnienie przestępstwa sama została pokrzywdzona a czego wyrazem było uzyskanie przez R. B. przeciwko niej i pokrzywdzonemu – nakazu zapłaty i wszczęcie egzekucji komorniczej.

W przedmiotowej sprawie Sąd pozbawiony był również możliwości

warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z treścią art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym po dniu 01.07.2015r., tj. po dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015r. (Dz. U. z 2015r. poz. 396), warunkowemu zawieszeniu może ulec jedynie kara w wymiarze nieprzekraczającym jednego roku. Dolna granica zagrożenia karą za czyn popełniony przez oskarżoną przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 §2 i §6 pkt 2 k.k., przekracza swym wymiarem 1 rok. Jedna trzecia dolnej granicy ustawowego zagrożenia kary w przypadku zbrodni określonej w treści art. 310 § 1 k.k. wynosi bowiem 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu wymierzona kara pozbawienia wolności czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełniają swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegającej na kształtowaniu w społeczeństwie, postawy poszanowania prawa, wypełniając przy tym dyrektywy wymienione w art. 53 k.k. Wymierzona kara nie przekracza

		stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego przestępstwa.
R. B.		<p>Rozważając nad wymiarem kary dla oskarżonego Sąd, stosownie do art. 53 k.k., miał na uwadze m.in. stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu, zakładane cele kary, motywację i sposób zachowania oskarżonego, rodzaj i stopień ujemnych następstw przestępstwa oraz zachowanie się po jego popełnieniu. Oskarżony w zakresie przypisanego mu czynu działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. W chwili popełnienia czynu nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej poczytalności. W pełni zdawał sobie sprawę z bezprawności przedsięwziętych działań.</p> <p>Sąd przy wymiarze kary baczył nadto by nie naruszyć zakazu reformationis in peius, bowiem poprzednio wydanym wyrokiem w niniejszej sprawie oskarżonemu wymierzono karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 400 stawek dziennych przy wysokości jednej stawki na kwotę 200 zł. Apelację od tego wyroku na swoją korzyść wnieśli jedynie oskarżona E. K. (1) oraz R. B., zatem zgodnie z</p>

art. 443 k.p.k. orzeczenie obecnie zapadłe wobec R. B. nie mogło być surowsze aniżeli uchylone. Z tych też względów Sąd ustalając wymiar kary miał na względzie:

a) jako okoliczności obciążające:

- wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu,

- godzenie w dobro jakim jest pewność i zaufanie w obrocie ekonomicznym, jakie wiążą się z autentycznymi papierami wartościowymi,

- działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

b) jako okoliczności łagodzące:

- pozytywną opinię z wywiadu środowiskowego.

W tym też miejscu wskazać należy, iż Sąd określając wymiar kary nie brał pod uwagę, iż oskarżony aktualnie posiada status osoby karanej, albowiem takie ustalenie na gruncie niniejszej sprawy, w porównaniu z wyrokiem wydanym uprzednio, byłoby ustaleniem niekorzystnym i negatywnie rzutującym na sytuację prawną oskarżonego. Niemniej jednak abstrahując od powyższego, Sąd Okręgowy dokonując analizy wszystkich okoliczności sprawy, a

także mając na uwadze przede wszystkim surowość ustawowego zagrożenia karą, doszedł do przekonania, że również i w stosunku do oskarżonego R. B. zasadnym będzie zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k. W tym zakresie w ocenie Sądu pomimo, iż rola oskarżonego była dominująca w porównaniu z pozostałymi oskarżonymi to niemniej jednak kara 5 lat pozbawienia wolności byłaby rażąco niewspółmierna zarówno do wagi popełnionych przez niego czynów jak i wymierzonych pozostałym oskarżonym kar.

Zdaniem Sądu wymierzona kara pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy i grzywny czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego czynu a także spełnia swoje zadania, w zakresie prewencji generalnej i wypełniając przy tym dyrektywy wymienione w art. 53 k.k.

Wysokość stawki dziennej grzywny znajdowała swoje uzasadnienie w warunkach osobistych, rodzinnych, sytuacji majątkowej i

		<p>możliwościach zarobkowych oskarżonego. W tym zakresie Sąd na uwadze miał podane do protokołu rozprawy dane i zebrane w trybie art. 213 § 1 k.p.k. (k. 777).</p>
D. L.		<p>Rozważając nad wymiarem kary dla oskarżonego Sąd, stosownie do art. 53 k.k., miał na uwadze m.in. stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu, zakładane cele kary, motywację i sposób zachowania oskarżonego, rodzaj i stopień ujemnych następstw przestępstwa oraz zachowanie się po jego popełnieniu. Oskarżony w zakresie przypisanego mu czynu działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. W chwili popełnienia czynu nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej pocztytalności. W pełni zdawał sobie sprawę z bezprawności przedsiębranych działań.</p> <p>Ustalając wymiar kary Sąd miał na względzie:</p> <p>a) jako okoliczności obciążające:</p> <ul style="list-style-type: none"> - znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu - godzenie w dobro jakim jest wiarygodność dokumentów i pewność obrotu prawnego

			<p>b) jako okoliczności łagodzące</p> <ul style="list-style-type: none"> - status osoby niekaranej w momencie wyrokowania (mając przy tym na uwadze, iż status ten, jako swoista norma społeczna nie mógł mieć dominującego charakteru przy wymiarze kary) - pozytywną opinię z wywiadu środowiskowego - przyznanie się do wypełnienia weksla. <p>Wysokość stawki dziennej grzywny znajdowała swoje uzasadnienie w warunkach osobistych, rodzinnych, sytuacji majątkowej i możliwościach zarobkowych oskarżonego. W tym zakresie Sąd na uwadze miał podane do protokołu rozprawy dane i zebrane w trybie art. 213 § 1 k.p.k. (k. 683).</p>
		<p>Sąd, przyjmując pozytywną prognozę kryminologiczną, na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu D. L. wykonanie orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby.</p> <p>W ocenie Sądu brak jest przesłanek, aby przypuszczać, że umieszczenie oskarżonego w zakładzie karnym byłoby konieczne dla potrzeb</p>	

		<p>prewencji indywidualnej i ogólnej a zasadne jest przekonanie, iż już samo postępowanie i w szczególności zagrożenie wykonania orzeczonych kar będzie dla niego wystarczającą dolegliwością i skutecznie przysłuży się do osiągnięcia celów kary. Podkreślić bowiem należy, że kara bezwzględnego pozbawienia wolności stanowi środek ostateczny (ultima ratio), po który można sięgnąć tylko wtedy, gdy żadna z wymienionych kar lub żaden środek karny nie spełni celów kary. Sąd uznał, że mimo skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności kara ta, wspólnie z orzeczoną grzywną stanowiącą realną dolegliwość dla oskarżonego, osiągnie wszelkie cele, w tym cel wychowawczy i zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa, a orzeczony okres próby pozwoli na weryfikację tego założenia.</p>	
V.	III.	<p>rozstrzygnięcie o zobowiązaniu oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby znajdowało swoje oparcie w przepisie art. 72 § 1 k.k.</p>	

<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>D. L.</p>	<p>VI.</p>	<p>III.</p>	<p>Rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych znajdowało swoje oparcie w przepisie art. 230 § 2 k.p.k.</p>
<p>7.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Sąd orzekając, konstruując stan faktyczny i określając wymiar kary miał na uwadze również treść przepisu art. 443 k.p.k. i wynikające z zakazu reformationis in peius ograniczenia. Godzi się wszak zauważyć, iż niniejsza sprawa rozpoznawana była obecnie ponownie wskutek uchylecia przez Sąd II. instancji wyroku jaki zapadł w niej</p>			

uprzednio w dniu 28 stycznia 2021 r. pod sygnaturą akt (...) (k. 1106). Wyrok ten został zaskarżony jedynie przez oskarżoną E. K. (1) oraz R. B. (k. 1195). Tym samym wyrok Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 27 kwietnia 2022r. w sprawie sygn. akt (...), uchylający opisany powyżej wyrok Sądu Okręgowego we W. z dnia 28 stycznia 2021r. w sprawie o sygn. akt (...) został wydany wyłącznie na skutek apelacji wniesionej na korzyść oskarżonych. W związku z tym obecnie rozpoznając niniejszą sprawę Sąd zobowiązany był respektować zasadę wyrażoną w art. 443 k.p.k., zgodnie z którą „ w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym postępowaniu wydać orzeczenie surowsze niż uchylone tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego albo na korzyść oskarżonego w warunkach określonych w art. 434 § 4 k.p.k.”.

W kontekście tym wskazać zaś należy, że zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny i orzecznictwa – orzeczenie surowsze to takie, które w konkretnej sytuacji zwiększa zakres dolegliwości dla oskarżonego w porównaniu z orzeczeniem uchylonym. W ramach

oceny dolegliwości dla oskarżonego uwzględnieniu podlega nie tylko kara lub zastosowany środek karny, ale również ustalenia faktyczne, kwalifikacja prawna czynu, a także wszelkie możliwe następstwa tych rozstrzygnięć dla sytuacji prawnej oskarżonego. Zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego w wypadku braku środka odwoławczego wniesionego na jego niekorzyść oznacza, zatem że ani w postępowaniu odwoławczym, ani w postępowaniu ponownym, jego sytuacja nie może ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie, w tym również w stanie ustaleń faktycznych, powodujących, lub tylko mogących powodować negatywne skutki w sytuacji prawnej oskarżonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 193/14 z dnia 16.07.2014r., czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie II AKa 153/14 z dnia 29.08.2014r.). W tym miejscu zauważyć jednakże należy, że zakaz reformationis in peius nie może być postrzegany jako zakaz prowadzenia bardziej szczegółowego postępowania dowodowego przez sąd orzekający ponownie. Możliwe jest bowiem skazanie oskarżonego

w sytuacji objętej przepisem art. 443 k.p.k., na podstawie bardziej szczegółowo przeprowadzonego postępowania dowodowego i pozyskanych w tym postępowaniu nowych dowodów, które stanowią wzmocnioną i poszerzoną podstawę dotychczas określonego stanu faktycznego. Nie bez znaczenia jest także i to, że zakaz reformationis in peius nie powinien być interpretowany w sposób nadmiernie szeroki i abstrakcyjnie. Nie ulega wątpliwości, że decydujące znaczenie powinno się nadać ocenie, czy cała sytuacja prawna oskarżonego kształtowana orzeczeniami wydanymi przez sąd orzekający po raz pierwszy i orzekający ponownie, uległa zmianie na jego niekorzyść. Takie rozumienie „orzeczenia surowszego” podkreśla fakt, że kluczową wagę należy nadać jedynie niekorzystnym dla oskarżonego konsekwencjom wydania ponownego orzeczenia.

Rekapitulując tą część rozważań wskazać należy, że tak długo, jak orzeczenie skazujące sądu orzekającego w postępowaniu ponownym odnosi się do tego samego czynu rozumianego jako zdarzenie historyczne, nie łamie pośredniego zakazu reformationis in peius

skazanie oskarżonego w ponownym postępowaniu, byleby tylko nie był surowiej kwalifikowany, niż przypisany uchylonym wyrokiem, lub nie zawierał okoliczności wpływających na zwiększenie reakcji karnej. Tak się jednak nie stało w żadnej części spornego rozstrzygnięcia, albowiem jak już wskazywał Sąd przy rozważaniach prawnych dot. przypisanego R. B. czynu - dokonane uzupełnienie kwalifikacji przypisanego czynu o art. 18 § 1 k.k. nie stanowi naruszenia zakazu reformationis in peius w rozumieniu art. 443 k.p.k. (Postanowienie SN z 14.10.2002 r., II KKN 268/01, LEX nr 55552, Wyrok SA we Wrocławiu z 11.05.2023 r., II AKA 210/22, LEX nr 3597632.).

W dalszej kolejności wskazać należy, że Sąd rozpoznając sprawę ponownie nie dopatrył się okoliczności uzasadniających zarzut zawarty w apelacji obrońcy oskarżonej E. K. (1), a odnoszący się wystąpienia na gruncie niniejszej sprawy w stosunku do E. K. (1) przesłanek z art. 17 § 1 pkt 7 lub 9 k.p.k. W tym bowiem zakresie Sąd pragnie wskazać, że w kwestii niezasadności umorzenia niniejszego postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. jak i braku zaistnienia (de facto na

<p>gruncie niniejszej sprawy) tożsamości czynów (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.) w sposób kompleksowy wypowiedział się już Sąd Apelacyjny we W. rozpoznając w sprawie pod sygn. akt (...) wniesione przez Prokuratora Rejonowego dla (...) zażalenie na wydane przez Sąd Okręgowy w dniu 25 lipca 2019r. sygn. akt (...) postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania karnego wobec E. K. (1) (poprzednio S.), R. B. oraz D. L.. Sąd rozpoznający sprawę ponownie w całości natomiast podziela wyrażoną tam argumentację i nie widzi potrzeby jej ponownego przytaczania.</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>VII.</p>	<p>Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajdowało swoje oparcie w przepisie art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 (oskarżony B.) oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 (oskarżony L.) ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Analiza sytuacji materialnej i osobistej obu oskarżonych nie przyniosła podstaw od zwolnienia ich z</p>	

	obowiązku poniesienia kosztów i opłaty.	
VIII.	O kosztach procesu wobec E. K. (1) rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. przy jednoczesnym uwzględnieniu zakazu reformationis in peius.	
6. 1Podpis		